

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστώμενον υπό του Υπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔξοχον παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' ἀποστολὰς ἀρχοῦναι τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶναι προπληρωτέα δι' ἕν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΝΑΘΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις
Ὀδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Καυτεῖα

Περίοδος Β' — Τόμ. 9^{ος}

Ἐν Ἀθήναις, 4 Μαΐου 1902

Ἔτος 24^{ον}. — Ἀριθ. 18

ΤΟ ΜΕΓΑ ΔΑΣΟΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'. (Συνέχεια)

Ἐν τούτοις, ἡ ἀγέλη αὐτῆ τῶν πιθήκων, ἡ ὁποία ἐνεφανίσθη μετὰ τὸ γεῦμα τῆς μεσημβρίας, ἐξηφανίσθη περὶ τὴν δευτέραν ὥραν, ἐν ᾧ ὁ Μὰξ Οὐμπέρ, ὁ Κάμης καὶ ὁ Λάγγας ἐβάδιζαν κατὰ μῆκος ἀρκετὰ εὐρείας ἀτραποῦ, ἡ ὁποία ἐξετείνετο εἰς διάστημα πολλῶν χιλιομέτρων.

Ἄν ἐπρεπε νὰ εἶνε κάπως εὐχαριστήμενοι ἀπὸ τὴν εὐκολίαν τοῦ εὐβάτου τούτου δρόμου, ἐπρεπε ὅμως νὰ φοβῶνται καὶ τὴν συνάντησιν τῶν ζῴων, τὰ ἑποῖα βεβαίως τον εἶχαν σχηματίσει.

Ἦσαν δύο ρινόκεροι, τῶν ὁποίων ὁ παρτεταμένος μυκηθμὸς ἠκούσθη ὀλίγον πρό τῆς τετάρτης ὥρας, ἐκ μικρᾶς ἀποστάσεως.

Ὁ Κάμης ἐνόησεν ἀμέσως περὶ τίνος πρόκειται, καὶ ἐνευσεν εἰς τοὺς συντρόφους του νὰ σταματήσουν.

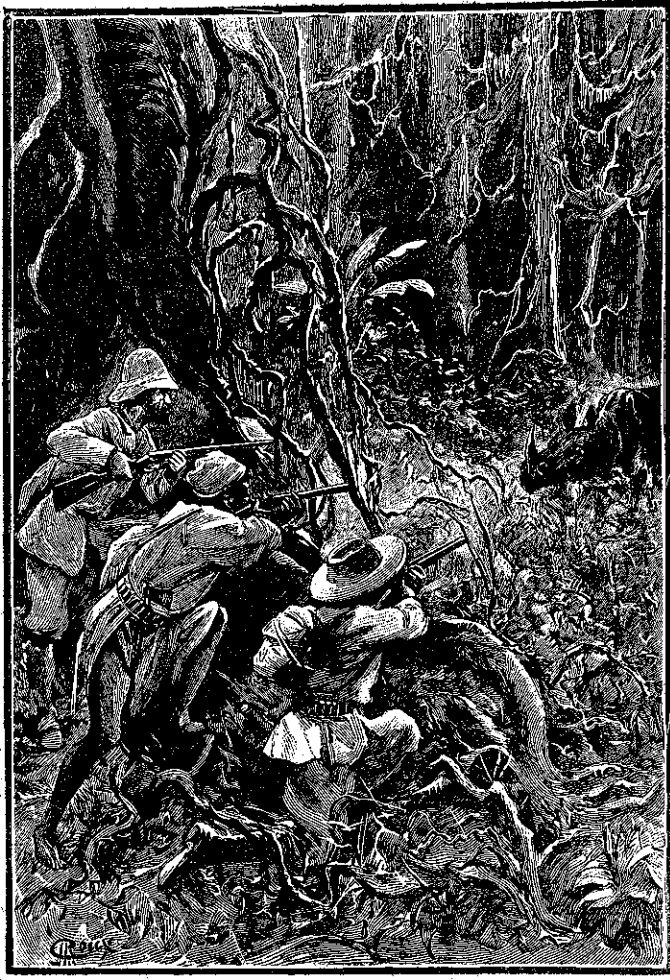
— Κακὰ ζῶα αὐτοὶ οἱ ρινόκεροι!... εἶπεν ἀναλαχμᾶν τὴν καραμβίναν, ἡ ὁποία ἐκρέματο ἕως τώρα ἀπὸ τὸν ὤμον του.

— Ποῦ κακὰ, ὑπέλαθεν ὁ Μὰξ Οὐμπέρ καὶ ἕμως τὰ ζῶα αὐτὰ εἶνε φυτοφάγα...

— Ἀλλὰ καθόλου ἡμέρα, προσέθεσεν ὁ Κάμης.

— Τί θὰ κάμωμεν τώρα; ἠρώτησεν ὁ Τζῶν Κόρτ.

— Θὰ προσπαθήσωμεν νὰ περάσωμεν χωρὶς νὰ μάς ἰδοῦν, ἀπεκρίθη ὁ Κάμης, ἡ τουλάχιστον νὰ κρυφθοῦμεν ἕως νὰ περάσουν αὐτοί... εἶπε πιθανὸν νὰ μὴ μάς ἰδοῦν... Ὅπως δὴποτε, ἂς εἴμεθα ἐτοιμοὶ νὰ πυροβολήσωμεν, διότι, ἂν μάς ἀνακαλύψουν, θὰ μάς ριχθοῦν... Ἐπεθεωρήθησαν αἱ καραμβί-

« Ἀντήχησεν εἰς πυροβολισμὸς, ἔπειτα δεύτερος, ἔπειτα καὶ τρίτος. » (Σελ. 137, στήλ. γ')

τὴν ἐπιστολὴν μίᾳ φίλῃ τῆς: — Ἡ Τσιγγαρέλλα ἀσπάζεται τὴν Ποιμενίδα τοῦ Παναχαϊκοῦ — τὸ Λευκὸν Κρίνον πληροφασεὶ τὸ Ζιζάνιον Γυμνασίον διὰ τὸ γινώσκει προσωπικῶς, τοῦ εὐχεται δὲ ἔτι πολλὰ καὶ εὐτυχῆ διὰ τὰ γενεθλῖά του: — ὁ Κουασιμόδος χαίρει τὴν Ἀθρὰν τῆς Κερκύρας, τὴν ὁποῖαν γινώσκει καλῶς — ὁ Ρόδιος Δόκιμος μόνον δι' ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν εἰμπορεῖ νὰ εἶπῃ τὸνομά του εἰς τὸν Ἀγγελοῦ τῆς Ἀγάπης. — Αἱ διπλαῖ καὶ τριπλαῖ μερικῶν παρελείφθησαν ἐλλείψει χώρου.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ καταλάβουν: τὸ Νευροπάστορ μετὰ τὸν Γρανικὸν καὶ Κελτικόν. — ὁ Μικρὸς Μυθιστὸρ μετὰ τὴν Καταραμῆλλον, Κελτικόν, Ἀνεμόνιον τῶν Πατησίων, Χρυσὸ Φαράκι καὶ Ἀγρὸ Μενεξεδάκι. — ὁ Ἀ. Α. Χ. Ἄν μετὰ τὴν Παγκόσμιον Ἐκθεσιν καὶ Ἰδανικὴν Γλυκίτηα. — Ἡ Ἐσπερινὴ Ἀθρὰ μετὰ τὸ Ναυτοπούλου τοῦ Νείλου. — ὁ Καλοθερμῶδες Γάτος μετὰ τὸ Ζιζάνιον Γυμνασίον, Ζιζάνιον Ἀρακίου καὶ Ζιζάνιον τῆς Γεϊτόνιας. — ὁ Ἰσημερινὸς τοῦ Κόσμου μετὰ τὸν Λιακὸν Κρίνον, Λιακὴν Βραδύαν, Λιασοπούλαν, Λιακὴν Πανοσέλιον καὶ Σπηλιανὸν Δοξαπατῆρ. — Ἡ Μικρὰ Ἀμαζὼν μετὰ τὴν Λιονοσκεπὴ Ἀθρὰν, Ἀθρὰν τῆς Κερκύρας, Ἐθνετὴν Καρδίαν, Ἐλπίδα τῶν Δυστυχῶν καὶ Μὴ με λημόνευ. — Ἡ Νεράϊδα τῶν Σπεσιῶν μετὰ τὴν Ἰδανικὴν Γλυκίτηα. — ὁ Λευκὸν Κρίνον μετὰ τὴν Διονυσιαδα Πηγῆν. Τράταρ τοῦ Ἑρρίπου, Ροδόχρον Βιολέτταν καὶ Ἐρυθρὸν Νέφος. — ὁ Ἐαρινὸν Ἀρωμα μετὰ τὴν Τραγιάσκαν, Ψευδοδικηφόρον, Κρητικὴν Σημιαίαν, Φουγάρο τῆς Ἐθνετίας καὶ Ἀ. Α. Α. τῶν Πατησίων. — Ἡ Ὀρειοπέδιος Ψυχὴ μετὰ τὸ Κωφὸν Ἄντρον, Βίκτωρα Ὀγγῶ, Ἀστροφόρον τοῦ Αἰῶς, Σπάθην τοῦ Ἀρτανιὰ καὶ Καστικὸν Ἠλίον. — ὁ Νάν-Ἀγγ μετὰ τὸν Ἐρυθρὸν Σταυρόν, Μόνωσιν καὶ Βιγίαν. — Ἡ Κωπηλατικὴ Κύβητος μετὰ τὴν Αἰγυπτιακὴν Ἀθρὰν, Ἐρυθροῦν Σταυρόν, Ἰον τοῦ Ἀγροῦ, Κόκκινον Καπελάκι καὶ Μὴ μου Ἀπτόν. — Ἡ Μόνωσις μετὰ τὴν Ἀετὸν καὶ Καρδίαν, Χρυσόπτερον Ἀλκυόνα, Λιονοσκεπὴ Ἀθρὰν, Ἐθνομίον Ἀνθος καὶ Σιωπηλὴν Νύκτα. — τὸ Κορινθιακὸν Κῆμα μετὰ τὴν Χρυσόπτερον Ἀλκυόνα, Μικρὰν Ἀρθοδέσμην, Πεπρωμένον Ἀγγελοῦ Ἀδεργινὸν καὶ Ἀτίθασον. — Ἡ Ἀνθισμένη Ἀμυγδαλὴ μετὰ τὴν Κελαδίστραν. — Ἡ Ἀθρὰ τῆς Κερκύρας μετὰ τὸν Ναυτοπαίδα, Κελτικόν. — Ὁβελισκὸν τῆς Κλεοπάρας, Ἐπακατέργαρον Σάμιον καὶ Νάν-Ἀγγ. — τὸ Σοφῶτα-Φέρτα μετὰ τὸν Ἀγγελοῦ τῆς Ἀγάπης, Ἀγρὸ Μενεξεδάκι, Σεμνὴν Κόρην καὶ Στραβοδύλον. — τὸ Λουλοῦ διὰ τῆς Καρδίας μετὰ τὴν Τράταν τοῦ Ἑρρίπου, Ροδόχρον Βιολέτταν, Ζῆτα ἢ Ἐλλάς, Ἐσπεριαν Ἀθρὰν καὶ Μικρὰν Βιολίτριαν.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φίλακι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς: Ἀρθισμένη Ἀμυγδαλίαν (ἡ ὁποία προσπαθεῖ νὰ τιμῆ τὸ ἀρκίον τῆς ψευδώνυμον) νὰ τῆς ζῆσῃ τὸ ἀδελφάκι: Ἐρυθρὸν Νέφος ([ΕΕΕ] διὰ τὴν ὀρασιότατην περιγραφὴν τοῦ Κοιμητηρίου, ἡ ὁποία ὁμοιάζε μετὰ τὸν νυκτοφίλιον) Σοφῶτα-Φέρτα, Βολιώτικο Κρασί (ἔχει καλῶς ἀλλὰ τὰ περισσότερα ἐκ τῶν Π. Πνευμάτων ποῦ μου στέλλεις εἶναι πολὺ γνωστά) Μυστηριώδη Φύσιν (ἐλήθη καὶ εὐχαριστῶ πολὺ φίλῃ μου τὰ ἐξαδελφάκια σου) Θεσσαλικὴν Ἀκίτταν, Κρητικὸν Πέλαγος (ἔστειλε) Λευκὴν Μαργαρίταν (σ' εὐχαριστῶ διὰ τὴν ὀραίαν κάρταν) Μολὸν Λαβὲ (χαίρω ποῦ ἔγινες καλὰ, ἔστειλε) Τριφύλι (αἱ λύσεις δεκταί) Φιλέρμιον Ρόδο (ἔστειλε) Πρόδικον τὸν Ἰον (αἱ λύσεις σου λαμβάνονται τακτικὰ, ἀλλὰ περὶ τῆς λήψεως των δὲν ἀπαντῶ) Κόρην τῆς Σιγώπης (ἀληθῶς ἀνέστη! εὐχαριστῶ διὰ τὴν ὀραίαν κάρταν) Πικραμένην Καρδούλαν

(σοῦ ἀντέυχομαι κατὰ χαρὰν) Μεμφίδα (εὐχαριστῶ πολὺ ἡ κίρτα σου ἀπὸ τὰς κομποτέρας τοῦ Ἑλλάδα) Ἐθνομίον Ἀνθος, Ροδόχρον Ἀμύγδαλην, Ἀνοιξιν (ἦθελα νὰ ἤξευρα τί σε ἀπασχολεῖ εὐχαριστότερον: τὰ μαθήματα ἢ ἡ μικρὰ ἀνεφούλα; ἀλλ' αὐτὸ πιά εἶνε μεγάλο μυστικόν, καὶ δὲν ἔχω τὴν ἀπαίτησιν νὰ το φανερώσῃς) Κόκκινην Ἐθνετὴν (ὅλοι αὐτοὶ εἶνε ἀκόμη συνδραμηταί, ὥστε εἰμπορεῖ νὰ τοῖς στείλῃς τετράδια βεβαίως ἠμπορεῖ νὰ βάλῃς πέντε τετρ. εἰς ἕνα φακέλλον, ἐπικόλλων τὸ ἀνάλογον γραμματόσημον) Λευκὸν Ἐαρινὸν (σοῦ ἔστειλα καὶ τὸν τόμον τοῦ 1898, ὁ ὁποῖος θὰ σου ἀρέσῃ ἀκόμη περισσότερον) Νέμιον ([ΕΕ] διὰ τὴν ὀραίαν περιγραφὴν τὰ δέοντα ἐκ μέρους μου πρὸς τὸν πατέρα καὶ ἀδελφόν σου) Γ. Ν. Φαρμακίδη (βραβεῖον ἔστειλε) Ἀκατερότην Γ. Χάλλα (ἔστειλε ἐκ νέου) Ἀνατέλλοντα Ἀστέρην (χαίρω ποῦ ἔλαβες μέρος καὶ σὺ εἰς τὴν ὀραίαν αὐτὴν ἐκδρομὴν τοῦ Μεσολογγίου [Ε] διὰ τὴν καλλιγραφίαν) Παριστιανὸν ([Ε] δι' ἑσὰ ὀραία μου γράφει περὶ τῆς Σχολῆς τῶν Ἀπορῶν) Ἀταβέριον Ρόδο ([ΕΕΕΕ] ἀπὸ αὐτὰ πλεονένοισι πόσον μοῦ ἤρεσεν ἡ περιγραφή τῆς ἀρχαιολογικῆς σὰς ἐκδρομῆς) Ἀνταρ Νάσσου (ἐγκαρδίου εὐχὰς εὐχαριστῶ διὰ τὴν ὀραίαν κάρταν) Μαυρὴν Προσωπιδόφρον (ἡ Κική εἶνε μία ἀπὸ τὰς μικροτέρας ἀδελφὰς τοῦ Ἀνανία θὰ μ' ἐρωτήσῃ; καὶ ποῖς εἶνε ὁ Ἀνανίας; ὁ χαριτωμένος ψυχολογὸς μου...) Μικρὸν Βιολίτριαν (ἀνταλλαγὴ δὲν ἐπιτρέπεται παρὰ μόνον μετὰ ψευδώνυμον) Ἐγιναν κατὰ τὰ ματάκια; Κόκκινον Ἄσμα (αἱ λύσεις δεκταί) ἐγγέλασα ἀρκετὰ μετὰ τὰς ἀγγελλίας τῶν μαθητικῶν περιοδικῶν ἂν τὰς εἶχεν ὑπ' ὄψιν τοῦ ὁ κ. Φαίδων θταν ἔγραφε διὰ τὸ ζήτημα τοῦτο, θὰ ἐστὶν ἐκκαλῆ τὴν ἐπιστολήν του) Ἐπεφάνον Ἰαπέα (ἔστειλε) Ἀροσούλαν τῆς Ὀσσης (εὐγε, σύντομη καὶ καλογραμμῆν ἡ ἐπιστολή σου) Ἐλπίδα Κόσμου (ἔστειλε ἐκ νέου ὁ ἀριθμὸς σου εἶνε 246) Παιμόλιον Κόλπον (θὰ το ἀναγγέλω διὰ τοῦ φύλλου καὶ θὰ το ἰδῆς ἐγκλίως) Διονυσιαδα Πηγῆν (αὐτὸ δὲν γίνεταί) σὺ ὀρεῖσαι νὰ στείλῃς πρώτῃ) Μικρὸν Βιολίτριαν (ἔστειλε) Ἀριστομένην τὸν Μεσσήνιον (νομίλω διὰ καὶ χωρὶς τὴν τιμωρίαν, θὰ ἐγγνώριζες τὴν ὀρθότητα τῆς παρατηρήσεως τοῦ κ. Γυμνασιάρχου τὰ ἴδια δὲν σὰς εἶπε καὶ ὁ κ. Φαίδων τὴν ἀλλήγορᾶν; οἱ μαθηταὶ δὲν πρέπει νὰ καταγίνονται εἰς ἐκδόσεις περιοδικῶν) Διονυσίαν καὶ Μαρίαν Π. Χαλιμαῖα Σαλιωτῆρι (χαίρω ποῦ θὰ μου γράφῃς τώρα τακτικὰ: τὸ βιβλίον δὲν ἐξεδόθη ἀκόμη) Λευκὸν Κρίνον (ἔχεις ἄδικον νὰ νομίζῃς διὰ τὸν σε ἀγαπῶ ἀλλ' εἰς δύο βραχείας ἐπιστολάς σου, δὲν ἀπήντησα, διότι δὲν κατώρθωσα νὰ τὰς ἀναγνώσω καὶ σου εἶπα διατί) Πιθηκὸν τοῦ Βορνεῦ (ἔστειλε) Μολὸν Λαβὲ ([Ε] διὰ τὴν ὀραίαν περιγραφὴν) Κυθαθηραῖον (τὰ λαμβάνω τακτικὰ) — Χιακὸν Κρίνον (ἔστειλε τὴν ἐπιστολήν σου πρὸς τὸν Α. Π.) Κουασιμόδον (μὰ πῶς; δὲν σου ἀπήντησα; τὸ εἶδες βέβαια καὶ... σου ἐπέρασεν ὁ θυμὸς, ὥστε νὰ περιμένω καλλιγραφίαν) Ρόδιον Δόκιμον («ἐς νέωτα λοιπόν! ἔστειλε διὰ τῆς ἐξήσεως» ἔγινε καλὰ ὁ μπαμπᾶς;) Ἀναμμένο Σπίρτο κλπ. κλπ.

Εἰς ἑσὰς ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 20' Ἀπριλίον, θάπαντησά εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταί μέχρι τῆς 15' Ἰουλίου.
Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἰπὶ τοῦ ὁποῦ δὲν νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγινόμενοι, παλαιταί ἐν τῷ Ἐραρίῳ μίς εἰς φακέλλον, ὃν ἔκαστος περιεχέει 30 φύλλα καὶ τεμᾶται φρ. 1.
169. Λεξιγράφος.
Τὸ πρῶτόν μου εἶνε πρῶθεσις.
Δύναμις θλασσία τὸ δευτέρον μου.
Καὶ τὴν θρησκείαν ἐκήρυξε
Τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ τὸ σύνολόν μου.
Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Κρητικοῦ Καστάνου

170. Μεταγραμματισμὸς.
Μὲ τὸ πῖ τὸ πῖν παγόνει.
Μὲ τὸ ταῦ ἀμέσως λυθνεῖ.
Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Ἰουλιου Β. Παναθοῦλου
171. Ἀναγραμματισμὸς.
Μέλος ἀπὸ ἀέριον εὐθὺς θὰ σχηματίσω
Ἄν τὰνογραμματίσω.
Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Ἰουλιου Β. Παναθοῦλου
172. Κυβόλεξον κεκρυμμένον καὶ ἀντεστραμμένον.
1. — Ὁ ἐχθρὸς ἀλαλάων ἐπέρχεται.
2. — Τὰ τοῦ μέλλοντος ἄδηλα.
3. — Μετρίξει: τὸ καῦμα δάσος σκιερὸν.
4. — Καὶ ρῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ.
Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Ἰουλιου Β. Παναθοῦλου

173. Πυραμίδες.
+ = Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν ἐθνικὸν
* + * = Ἄνθος. [δύομα.
* * + * * = Γυνὴ ἁγία.
* * * + * * * = Ἡπειρος.
Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Ἰουλιου Β. Παναθοῦλου

ΤΟ ΜΕΓΑ ΔΑΣΟΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'. (Συνέχεια)

Ἐν τούτοις, ἡ ἀγέλη αὐτῆ τῶν πιθήκων, ἡ ὁποία ἐνεφανίσθη μετὰ τὸ γεῦμα τῆς μεσημβρίας, ἐξηφανίσθη περὶ τὴν δευτέραν ὥραν, ἐν ᾧ ὁ Μὰξ Οὐμπέρ, ὁ Κάμης καὶ ὁ Λάγγας ἐβάδιζαν κατὰ μῆκος ἀρκετὰ εὐρείας ἀτραποῦ, ἡ ὁποία ἐξετείνετο εἰς διάστημα πολλῶν χιλιομέτρων.

Ἄν ἐπρεπε νὰ εἶνε κάπως εὐχαριστήμενοι ἀπὸ τὴν εὐκολίαν τοῦ εὐβάτου τούτου δρόμου, ἐπρεπε ὅμως νὰ φοβῶνται καὶ τὴν συνάντησιν τῶν ζῴων, τὰ ἑποῖα βεβαίως τον εἶχαν σχηματίσει.

Ἦσαν δύο ρινόκεροι, τῶν ὁποίων ὁ παρτεταμένος μυκηθμὸς ἠκούσθη ὀλίγον πρό τῆς τετάρτης ὥρας, ἐκ μικρᾶς ἀποστάσεως.

Ὁ Κάμης ἐνόησεν ἀμέσως περὶ τίνος πρόκειται, καὶ ἐνευσεν εἰς τοὺς συντρόφους του νὰ σταματήσουν.

— Κακὰ ζῶα αὐτοὶ οἱ ρινόκεροι!... εἶπεν ἀναλαχμᾶν τὴν καραμβίναν, ἡ ὁποία ἐκρέματο ἕως τώρα ἀπὸ τὸν ὤμον του.

— Ποῦ κακὰ, ὑπέλαθεν ὁ Μὰξ Οὐμπέρ καὶ ἕμως τὰ ζῶα αὐτὰ εἶνε φυτοφάγα...

— Ἀλλὰ καθόλου ἡμέρα, προσέθεσεν ὁ Κάμης.

— Τί θὰ κάμωμεν τώρα; ἠρώτησεν ὁ Τζῶν Κόρτ.

— Θὰ προσπαθήσωμεν νὰ περάσωμεν χωρὶς νὰ μάς ἰδοῦν, ἀπεκρίθη ὁ Κάμης, ἡ τουλάχιστον νὰ κρυφθοῦμεν ἕως νὰ περάσουν αὐτοί... εἶπε πιθανὸν νὰ μὴ μάς ἰδοῦν... Ὅπως δὴποτε, ἂς εἴμεθα ἐτοιμοὶ νὰ πυροβολήσωμεν, διότι, ἂν μάς ἀνακαλύψουν, θὰ μάς ριχθοῦν... Ἐπεθεωρήθησαν αἱ καραμβί-

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ τὸς συνδρομητὰς μίς λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιμος ὄρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγοτέρας τῶν 10 πληροῦνται ὡς 10 λέξεις.]
Ὁ Κύριος Léonidas Adamopoulos, Robert Collège, Constantinople ἀνταλλάσσει εἰκονογραφημένα δελτάρια πανταχόθεν. Γραμματόσημον τίθει πάντοτε εἰς τὸ μέρος τῆς εἰκονογραφίας. Ἐπίσης γραμματόσημα διάφορα καὶ Μικρὰ Μυστικὰ ἀποστελλόμενα ἅπαντα ὡς ἔνω μετὰ τὴν διεύθυνσιν των. (B-30)

το. . . 'Αφ' οὗ μὲ τὴν δυσκολίαν διέφυγον τοὺς ἐλέφαντας τῆς πεδιάδος, ὁ Κάμης καὶ οἱ σύντροφοί του θὰ ἐγλύτωνα τώρα ἀπὸ τοὺς ρινοκέρους τοῦ Μεγάλου Δάτους; . . . Τὰ παχύδερμα, τὰ ἔχοντα ρίνα ὡς προβοσκίδα, ἦσαν ἴσα κατὰ τὴν δύναμιν μὲ τὰ παχύδερμα, τὰ ἔχοντα ρίνα ὡς κέρατον. . .

"Ἐπειτα ἐδῶ, δὲν ὑπῆρχεν ἡ συστοιχία ἐκείνη τῶν δένδρων, ἡ πυκνὴ καὶ ἰσχυρὰ, ἡ ὁποία ἐφραξε τὸν δρόμον τῶν ἐλεφάντων, ὅταν ἤθελον νὰ εἰσρμηθῶσιν εἰς τὸ δάσος. . . "Ἄν ὁ ὀδηγός, ὁ Τζῶν Κόρτ, ὁ Μάξ Οὐμπέρ καὶ ὁ Λάγγας ἐπεχίρουν νὰ τραποῦν εἰς φυγὴν πρὸς τὸ βάθος τῆς λόχμης, οἱ ρινοκέροι θὰ τοὺς κατεδίωκον καὶ θὰ τοὺς ἐφθάναν. Τὰ δίκτυα τῶν κισσῶν θὰ ἐπεβράδυναν τὸ τρέξιμόν των, ἐν ᾧ ὅπισθεν οἱ ρινοκέροι θὰ ἐπῆρχοντο ὡς θέλλα. . .

"Ἐν τῷ μίῳ τῆς λόχμης ἐκείνης, ὑπῆρχον ἐν τούτοις μερικὰ δένδρα. Μεταξὺ τῶν ἄλλων, ἐν πελώριον βαοδάβ θὰ παρῆεν ἀσφαλῆς καταφύγιον, ἂν κατώρθωναν νὰναρριχθῶσιν μέχρι τῶν πρώτων του κλάδων. Ἐπρόκειτο δηλαδὴ νὰ ἐπαναληφθῆ ἔδῳ ὅτι, ἐγίνε καὶ εἰς τὸν γήλοπον τῶν ταμαρινιδένδρων. Τὸ ἐγγείρημα τότε δὲν ἐπέτυχε, καὶ ἐνθυμούμεθα τὸ ὀλέθριον τέλος τοῦ Πορτογάλου ἄραγε ὑπῆρχεν ἐλπίς νὰ ἐπιτύχῃ ἔδῳ;

Πολὺ πιθανόν, διότι τὸ βαοδάβ εἶχεν ὕψος καὶ πάχος ἱκανὸν νὰντισταθῆ εἰς τὴν προσβολὴν τῶν ρινοκέρων.

"Ἡ πρώτη ὁμῶς διακλάδωσις τοῦ δένδρου διηνοίγετο εἰς ὕψος πενήτηκοντα τοῦλάχιστον ποδῶν ὑπεράνω τοῦ ἐδάφους, ὁ δὲ κορμός του, ἐξογκούμενος εἰς σχῆμα κολοκύνθης, δὲν παρῆεν καμμίαν ἐξοχίαν, διὰ νὰ πιασθῆ τὸ χέρι, ἢ νὰ εὕρη στήριγμα τὸ πόδι.

"Ὁ ὀδηγὸς ἐνόησεν ὅτι θὰ ἦτο ματαιοπονία νὰ ἐπιχειρήσων τοιαύτην ἀναρρίχσιν. Ὁ Μάξ Οὐμπέρ καὶ ὁ Τζῶν Κόρτ ἐπερίμεναν τὴν ἀπόρασιν του.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, οἱ θάμνοι οἱ ὁποῖοι περιέβαλλον τὴν ἀτραπὸν, ἀνεκινήθησαν, καὶ ἡ μεγάλη κεφαλὴ τοῦ παχυδέρου ἐπαρουσιάσθη.

Τότε ἀντήχησεν ὁ δευτερός πυροβολισμός.

"Ὁ Τζῶν Κόρτ δὲν ὑπῆρξεν εὐτυχέστερος ἀπὸ τὸν Μάξ Οὐμπέρ.

"Ἡ σφαῖρα εἰσδύσατο ἐπιπολαίως εἰς τὸν ὦμον, δὲν ἐπρόξενησεν εἰμὴ ἓνα οὐρλίασμα φοβερώτερον ἐκ μέρους τοῦ ζῴου, τοῦ ὁποῖου ἡ ὀργὴ ἤβησεν ἐνεκα τοῦ πόνου. Δὲν ὀπισθοχώρησεν ἀπεναντίας μὲ τεραστίαν ὀρμὴν ἐρρίφθη κατὰ τῆς λόχμης, ἐν ᾧ ὁ ἄλλος ρινοκέρος, μόλις θιγθεὶς ἀπὸ μίαν σφαῖραν τοῦ Κάμη, ἤτοιμάζετο νὰ τον ἀκολουθήσῃ.

Οὔτε ὁ Μάξ Οὐμπέρ, οὔτε ὁ Τζῶν Κόρτ, οὔτε ὁ ὀδηγὸς δὲν ἔλαβαν καιρὸν νὰ ξαναγεμισθῶσιν τὰς καραβίνιας των.

Νὰ φύγουν κατὰ διαφόρους διευθύνσεις, νὰ διασκορπισθοῦν μέσα εἰς τὰ δένδρα, ἦτο πολὺ ἀργά. Τὸ ἐνστικτὸν τῆς αὐτοσυντηρήσεως τοὺς ὤθησε καὶ τοὺς τρέψε, μετὰ τοῦ Λάγκα, νὰ καταφύγουν ὀπισθεν τοῦ κορμοῦ τοῦ βαοδάβ, ὁ ὁποῖος εἶχε τὴν βᾶσιν του εἰς περιφέρειαν ἐξ τουλάχιστον μέρων.

"Ἄλλ' ὅταν ὁ πρῶτος ρινοκέρος θὰ ἐτριγύριζε τὸ δένδρον, καὶ ὅταν ὁ δευτερός θὰ τον ἠκολούθει, πῶς θὰπέκρουον τὴν διπλὴν τρύτην ἐπίθεσιν;

— Διάβολε! ἔκαμεν ὁ Μάξ Οὐμπέρ.

— Θεε, νὰ λέγῃς καλλιτέρας! ἀπεκρίθη ὁ Τζῶν Κόρτ.

Καὶ ἦτο φανερόν, ὅτι, ἐπρεπε νὰποβᾶλουν πᾶταν ἐλπίδα σωτηρίας, ἂν δὲν ἐπενεθάνειν ἡ Θεία Πρόνοια.

Τὸ βαοδάβ, ἀπὸ ὄθησιν φοβερὰν ἐσείσθη μέχρι τῶν ριζῶν του, ὥστε πραγματικῶς ἐκινδύνευσε νὰ ἀποσπασθῆ ἐκ τοῦ ἐδάφους.

"Ὁ ρινοκέρος, ὁ ὁποῖος εἶχε δώσῃ τὴν ὄθησιν, ἔξερνα ἐσταμάτησεν. Εἰς ἐν μέρος, ὅπου ὁ φλοιὸς τοῦ κορμοῦ ἦτο σχισμένος, εἰσῆλθε τὸ κέρατόν του ὡς ἡ σφήνα τοῦ ξυλοτόμου εἰς τὸ ξύλον, καὶ ἐχώθη βαθεῖα ὡς ἐνὰ πόδα. Τὸ ζῴον κατέβηλ ν ἰσχυρὰς προσπάθειας διὰ νὰ το ἀποσπάσῃ, ἀντιστηρίζόμενον ἐπὶ τῶν ποδῶν καὶ σείον μανιωδῶς τὴν κεφαλὴν, ἀλλὰ δὲν το κατώρθωσεν.

"Ὁ ἄλλος ρινοκέρος, ὁ ὁποῖος ἐποδοπάτει τὴν λόχμην λυσσαδῶς, ἐσταμάτησε κ' ἐκείνους, θὰ ἦτο δὲ ἀδύνατον νὰ φαντασθῆ κανεὶς τὴν μανίαν καὶ τῶν δύο.

Τότε ὁ Κάμης, ἐρπων πέριξ τοῦ δένδρου, ἐπροχώρησε μὲ τρόπον καὶ προσεπάθησε νὰ ἰδῆ τί συμβαίνει. . .

— Φύγετε! . . φύγετε! . . ἐφώναξε σχεδὸν ἀμέσως.

Τὸν ἐνόησαν μᾶλλον παρὰ τὸν ἠκουσαν.

Χωρὶς νὰ ζητήσων ἐξηγήσεις, ὁ Μάξ Οὐμπέρ καὶ ὁ Τζῶν Κόρτ, παρασύροντες τὸν Λάγγαν, ἠκολούθησαν τὸν Κάμη, τρέχοντα ἐν μέσῳ τῶν ὑψηλῶν θάμνων. Μὲ μεγάλην, των ἐκπληξιν, εἶδον ὅτι οἱ ρινοκέροι δὲν τοὺς ἐκυνηγοῦσαν. Καὶ ἀφ' οὗ ἔτρεξαν μὲ ὄλην τὴν δύναμιν ἐπὶ πέντε λεπτά τῆς ὥρας, ἐσταμάτησαν εἰς ἐν νεῦμα τοῦ ὀδηγοῦ.

— Τί συνέβη λοιπόν; ἠρώτησεν ὁ Τζῶν Κόρτ, μόλις ἠμπόρεσε νὰναπνεύσῃ.

— Τὸ ζῴον δὲν ἠμπόρεσε νὰ βγάλῃ τὸ κέρατόν του ἀπὸ τὸν κορμὸν τοῦ δένδρου! ἀπεκρίθη ὁ Κάμης.

— Σῶπα! ἀνέκραξεν ὁ Μάξ Οὐμπέρ. Καλὲ αὐτὸς εἶνε ὁ Μίλων ὁ Κροτωνίτης τῶν ρινοκέρων! . . .

— Καὶ θὰ τελειώσῃ ὅπως καὶ ὁ ἦρωας αὐτὸς τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγῶνων! προσέθεσεν ὁ Τζῶν Κόρτ.

"Ὁ Κάμης, ὀλίγον φροντίζων νὰ μάθῃ ποῖος ἦτο ὁ διάσημος αὐτὸς ἀθλη-

τῆς τῆς ἀρχαιότητος, ἠρκέσθη νὰποκρίθῃ: — Τελος πάντων. . . σῶσι καὶ ἀβλαβεῖς πάλιν. . . ἀλλὰ ἐχάσαμεν ἀδίκαι τέσσαρα πέντε ψυλάκια. . .

— Εἶνε τόσῳ μᾶλλον λυπηρόν, καθ' ὅσον, ἂν δὲν ἀπατώμην, ὁ ρινοκέρος τρώγεται! εἶπεν ὁ Μάξ Οὐμπέρ.

— Πραγματικῶς, ἀπεκρίθη ὁ Κάμης, μολονότι τὸ κρέας του ἔχει μιὰ δυνατὴ μυρωδιὰ μουσχίλας. . . "Ἄς τον ἀφίσωμεν ἐκεῖ ποῦ εἶνε. . .

— Νὰ βγάλῃ τὸ κέρατό του μὲ τὴν ἰσχυρία του! προσέθεσεν ὁ Μάξ Οὐμπέρ. ("Ἐπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΔΟΞΑ ΚΑΙ ΠΛΟΥΤΟΣ

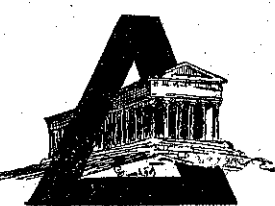
'Αγαπητοί μου,

ΕΝ εἶνε βέβαια ἀνάγκη νὰ σας εἰπῶ, ποῖος εἶνε ὁ φίλος μας, ὁ ὁποῖος μοῦ ἔγραψε μίαν ἐπιστολὴν.

"Ἀρκεῖ νὰ μάθετε τὸ θέμα τῆς ἐπιστολῆς του, εἰς τὴν ὁποίαν θάπαντήσω δημοσίᾳ, διότι νομίζω ὅτι ἐνδιαφέρει ὄλους τοὺς νεαροὺς ἀναγνώστας.

"Ὁ φίλος μας αὐτὸς μοῦ γράφει, ὅτι διατρέχει τὸ δέκατον ὄγδοον ἔτος τῆς ἡλικίας του' ὅτι ἔχει ἓνα ἀδελφὸν μεγαλύτερόν του κατὰ ἕξ ἢ ἐπτὰ ἔτη' ὅτι μὲ τὸν ἀδελφόν του αὐτὸν ἐφιλονεῖχσε μίαν ἡμέραν, διότι ἐπέμενε, ὅτι τὸ χρῆμα εἶνε τὸ πᾶν εἰς τὸν κόσμον καὶ ὅτι δι' αὐτοῦ ἀποικιᾶται καὶ δόξα καὶ κάθε καλόν' ὅτι αὐτὸς, — ὁ ἐπιστολογράφος, — φύσει φιλόδοξος καὶ ὑπὲρ πᾶν ἄλλο ἀγαπῶν τὴν πατρίδα του, ἀντέλεγεν ὅτι ὁ πλοῦτος εἶνε μισηδὲν ἀπέναντι τῆς δόξης, τὴν ὁποίαν προσπορίζει ἢ μετ' ἀγάπης θεραπεία τῆς πατρίδος' ὅτι εἰς τὴν συζήτησιν αὐτὴν ἔλαβε μέρος καὶ ἓνας κύριος ἀνεπτυγμένος, πρῶην δῆμαρχος, ὁ ὁποῖος τὸν ἀπεκάλεσε βλάκα, διότι εἶχε τοιαύτας ἰδέας' ὅτι ἂν ἡ γνώμη τοῦ ἀδελφοῦ του, ὁ ὁποῖος στερεῖται παιδείας, τὸν ἀφῆκεν ἀμετάπειστον, ἢ γνώμη ὁμῶς τοῦ ἐμπειροῦ καὶ εὐπαιδέτου κυρίου, ὁ ὁποῖος ἐχρημάτισε καὶ δῆμαρχος, τὸν ἐνέβαλεν εἰς κάποιαν ἀνησυχίαν' καὶ ὅτι, τέλος, ἔλαβε τὸ θάρρος νὰ μου γράψῃ καὶ νὰ μ' ἐρωτήσῃ «πεποιθώς, λέγει, ὅτι ὑμεῖς κάλλιον παντὸς ἄλλου δύνασθε νὰ κρίνετε, καὶ τοῦτο γνωρίζω ἐκ τῶν ἐν τῇ Διαπλάσει δημοσιευμάτων σας.»

Δεν ἤξεύρω ἂν ἠμπορῶ νὰ κρίνω «κάλλιον παντὸς ἄλλου» ἀλλ' ἀφ' οὗ

ὁ ἐρωτῶν ἔχῃ αὐτὴν τὴν πεποίθησιν, καὶ ἀφ' οὗ τὸ ἐρωτήμα του εἶνε τόσον ἐνδιαφέρον, ὀφείλω νὰπαντήσω.

Εἶνε φανερόν, ὅτι καὶ ὁ ἀδελφὸς τοῦ φίλου μας καὶ ὁ πρῶην δῆμαρχος, ἀνήκουν εἰς τὴν τάξιν τῶν λεγομένων πρᾶκτικῶν ἀνθρώπων. Καὶ ὁ ἓνας καὶ ὁ ἄλλος ἔχουν τὴν ἰδέαν, ὅτι ὁ πλοῦτος εἶνε τὸ πᾶν, καὶ ὅτι ἐπομένως ὀφείλει ἕκαστος νὰ ἐργασθῆ καὶ νὰ καταβάλῃ πᾶσαν προσπάθειαν μὲ σκοπὸν νὰ τον ἀποκτήσῃ. "Ἄλλ' ὁ νέος, ὁ ὁποῖος εἶνε τελικὸς σ κ ο π ὁ ς, παρὰ μόνον διὰ τοὺς παραλόγους φιλαργύρους. Διὰ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, τοὺς λογικοὺς, ὁ πλοῦτος εἶνε ἀπλοῦν μ ἔ σ ο ν. «Διὰ τοῦ πλοῦτου, — λέγει καὶ ὁ ἀδελφός, — ἀποκτᾶται καὶ δόξα καὶ κάθε καλόν.» Τοῦτο σημαίνει, ὅτι δὲν ἀρκεῖ νὰ ἤξερῃ κανεὶς πῶς ἀποκτᾶται ὁ πλοῦτος, ἀλλὰ καὶ πῶς χρησιμοποιεῖται. Φαίνεται δὲ ὅτι καὶ τὰ δύο ἤξεύρουσι οἱ λεγόμενοι πρᾶκτικοὶ ἀνθρωποὶ. Νὰ σας εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν, δὲν μοῦ φαίνονται καὶ τόσον κακὰ οἱ πρᾶκτικοὶ ἀνθρωποὶ! Ἐπὶ τέλους, καὶ αὐτοὶ οἱ μεγάλοι εὐεργεταὶ τοῦ ἔθνους, οἱ Ζάππαι, οἱ Συγγροί, οἱ Ἀθέρωφ, οἱ Βαλλιάνοι, καὶ τόσοι ἄλλοι, οἱ ὁποῖοι ἀπέκτησαν δόξαν αἰωνίαν, ὄχι διὰ τὰ πλοῦτή των, ἀλλὰ διὰ τὴν φιλοπατρίαν των, — τί ἄλλο ἦσαν παρὰ πρᾶκτικοὶ ἀνθρωποὶ, γνωρίζαντες πῶς νὰποκτήσῃσιν πλοῦτον καὶ πῶς νὰ τον χρησιμοποιήσῃσιν;

"Ὅσοι λοιπόν ἔχει ἄδικον ὁ φίλος μας ἐπιστολογράφος; Ἄρα εἶνε βλάξ, κατὰ τὴν φράσιν τοῦ πρῶην δημάρχου, ὁ εὐγενὴς ὄνειροπόλος, ὁ ποιητικὸς ἐφηβός, ὁ ἀγαπῶν ὑπὲρ πᾶν ἄλλο τὴν Ἑλλάδα, ὁ περιφρονῶν τὸν πλοῦτον, ὁ ὄνειρευόμενος νὰ δοξασθῆ μίαν ἡμέραν ἐξ ἄκρων τὴν πατρίδα του, ἀναδεικνυόμενος εἰς τὴν πιστήν, τὴν ὀλόφυχον, τὴν ἀριλοκερδῆ καὶ αὐταρκήτην ὑπηρεσίαν του, εἴτε ὡς ποιητής, εἴτε ὡς συγγραφεύς, εἴτε ὡς πολιτικός, εἴτε ὡς στρατιώτης; . . .

Θα ἦτο σκληρόν καὶ ἄδικον νὰ το εἰπῶμεν! Διότι τοιαῦτα εὐγενῆ αἰσθήματα δὲν πρέπει νὰ περιφρονεῦνται, καὶ προπάντων δὲν πρέπει νὰποθαρρύνωνται. . . "Ἄν πολλοὶ πρᾶκτικοὶ ἀνθρωποὶ ἀνεδείχθησαν μεγάλοι καὶ ἐνδοξοί, ἀλλὰ καὶ πόσοι ἐκ τῶν μεγάλων καὶ τῶν ἐνδόξων ἀνδρῶν δὲν ἦσαν καθόλου πρᾶκτικοί! Διότι, «πολλοὶ τὸν πλοῦτον ἐμίσησαν. . .» "Ὁ, ναί! πόσοι περιεφρόνησαν τὸ χρῆμα, καὶ διήλθον ζῶην στενῶν, καὶ ὑπέστησαν ὡς μάρτυρες τὰ πάνδεινα, ἀνταμειφθέντες μόνον διὰ τῆς δόξης, διὰ τῆς ὑστεροφημίας! "Ἄν ἤθελαν καὶ αὐτοὶ, δὲν ἠμποροῦσαν τάχα νὰ ἐργασθοῦν ὡς ἔμποροι, ὡς βιομήχανοι, ὡς τεχνῖται, καὶ νὰποκτήσῃσιν τὴν ἀνεσιν καὶ τὴν εὐτυχίαν τῶν ἄλλων ἀγα-

πῶν ἐργατῶν; Ἐπρωτίμησεν ὁμῶς νὰπολακτίσῃσιν τάχα τὸν κόσμον καὶ νὰφιερωθοῦν εἰς τὴν κλίσιν των, εἰς τὸ δεινόν των, καὶ διὰ τῆς θελήσεως, ἐνίκησαν καὶ αὐτοὶ, καὶ ἀπέκτησαν πολὺ περισσότερα ἀπὸ τοὺς ἄλλους. . .

Φαίνεται λοιπόν ὅτι ἔχουν δίκαιον καὶ οἱ δύο, καὶ οἱ πρᾶκτικοὶ ἀνθρωποὶ καὶ οἱ ὄνειροπόλοι. "Ἄλλ' ὁ νέος, ὁ ὁποῖος θέλει γινώσων καὶ ὀδηγὸν τοῦ βίου του, εἰμπορεῖ νὰ παραδειγματισθῆ ἀπὸ παντοῦ. "Ἄς ἀνήκῃ εἰς τοὺς εὐγενεῖς ὄνειροπέλους, ὡς ἐνθουσιᾶ εἰς τὸ παράδειγμα ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἐθυσίασαν τὰ πάντα χάριν μιᾶς ἰδέας, ἀλλ' ὡς μὴ περιφρονῆ ὀλωσθῆναι καὶ τὸ παράδειγμα τῶν πρᾶκτικῶν. Τὸ κατ' ἐμὲ, τέλειος ἀνθρωπος εἶνε ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος, χωρὶς νὰ θυσιάσῃ τὰ ἰδανικά του, χωρὶς νὰ συνθηκολογῇ μετ' τὴν συνείδησιν του, χωρὶς νὰ κατασιγάσῃ τὰς εὐγενεῖς του ὀρμὰς, ἐργάζεται ὁμῶς πρᾶκτικῶς καὶ δι' ὄλων τῶν ἐντίμων μέσων πρὸς ἀπόκτησιν τοῦ πλοῦτου ἐκείνου, ὁ ὁποῖος θὰ τῷ χρησιμεύσῃ διὰ τὴν ταχυτέραν καὶ ἀσφαλεστέραν πραγματοποίησιν τῶν ὀνειρῶν του

Σας ἀσπάζομαι, ΦΙΛΙΩΝ

ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ

ΘΕΜΑ: Ὁφοκατάλογος (Menu)

Τοῦ χρόνου, — 1 Φεβρουαρίου 1903. — θὰ ἐορτάσω τὴν Εἰκοσιπενταετηρίδα μου. Ἄς ὑποθέσωμεν λοιπόν, — ἀπλῆ ὑπόθεσις, — ὅτι πρόκειται νὰ δώσω καὶ ἓνα μέγα γεῦμα, εἰς τὸ ὁποῖον θὰ προσκαλέσω τοὺς συνεργάτας μου καὶ τοὺς συνδρομητὰς μου.

Εἰς τὰ ἐπίσημα γεύματα, καθὼς ξεβραβετε, ὁ κατάλογος τῶν φαγητῶν (ὄφοκατάλογος, menu) εἶνε ἀπαραίτητος. Τυπώνεται, λιθογραφεῖται ἢ καὶ ζωγραφίζεται μὲ τὸ χέρι εἰς κερμίδων καὶ πολυτελῆς χαρτί, γίνονται δὲ τόσα ἀντίτυπα ὅσοι εἶνε οἱ προσκεκλημένοι, διότι καθεὶς παραλαμβάνει τὸ ἰδικόν του εἰς ἀνάμνησιν. Πάντοτε ὁ κατάλογος αὐτὸς εἶνε εἰκονογραφημένος, καὶ ἡ εἰκὼν ἡ ὁποία τον στολιζεῖ εἶνε σχετικὴ μετ' τὴν ἐορτὴν καὶ τὴν περίστασιν, διὰ τὴν ὁποίαν δίδεται τὸ γεῦμα. Συνήθως ἡ εἰκὼν ζωγραφίζεται εἰς τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ καταλόγου, ἢ εἰς τὸ πλάγιον, ἢ καὶ γύρω-γύρω, ὡς πλαισίον, ὥστε νὰ ὑπάρχῃ εἰς τὸ μέσον τόπος διὰ τὴν ἀναγραφὴν τῶν φαγητῶν. Αὐτὸ ἀφίεται εἰς τὴν διάθεσιν καὶ τὸ γούστο τοῦ καλλιτέχου. Μέρους δὲ τῆς εἰκόνος, ἀποτελεῖ πάντοτε ἡ λέξις MENU, μὲ καλλιτεχνικὰ στοιχεῖα σχηματισμένη. Ἐπειδὴ ὁμῶς δὲν μοῦ ἀρέσουν αἱ γαλλικαὶ λέξεις, καὶ ἐπειδὴ ὁ κατάλογος τοῦ ὑποθετικοῦ μου γεύματος θὰ εἶνε

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Η ΚΥΡΙΑ ΤΡΟΜΑΡΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Δ'

Ένα βράδυ, η Μαρία εκάθητο με τον πατέρα της κοντά 'στο τραπέζι.

Είχε ένα χρυσοδεμένο τόμο της « Διαπλάσεως » και τον εφυλλολογούσε για να βλέπη τις εικόνες. Ο πατέρας της πάλι εδιάβαζε ένα βιβλίο δικό του, χωρίς εικόνες αυτό.

— Δεν μπορώ να καταλάβω τί ευχαρίστησι βρίσκουν οι μπαμπάδες, να διαβάζουν βιβλία χωρίς εικόνες! Έλεγε με τον νούν της η Μαρία. Τι καταλαβαίνουν μόνον από τα γράμματα;...

Και επειδή δεν ήθελε νάνηυσυχήση τον πατέρα της, εσυλλογίσθη να υπάγη και να ερωτήση γι' αυτό τον αδελφόν της.

— Όμως καθώς έκαμε να σηκωθῆ, μπάμ! της πέφτει με κρότο η καρέκλα της.

Η κυρία Τρομάρα εκατατρόμαξε, εκαρφώθη 'στη θεία της, και δεν ετολμούσε ούτε να γυρίση διά να κυττάξη όπισω της.

— Μάνα μου! εφώναξε κάποιος κλέφτης θα είνε βέβαια από κάτω από την καρέκλα.

— Και γιατί όχι ρινόκερω; της είπεν ο πατέρας της για να την περιπαίξη.

— Αλήθεια, λέτε να είνε ρινόκερω; ρωτῶ με τρεμούλα η Μαρία.

Φαντασθῆτε! από τὸ φόβο της ὄλα τὰ ἔπερνε 'στὸ σοδαρό, καὶ δὲν ἐννοοῦσε οὔτε πότε τὴν περιπαίζουσι!..

(Συνέχεια προσεχῶς)

Η ΚΥΡΙΑ ΜΑΡΘΑ

Η ΒΟΕΡΟΠΟΥΛΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. (Συνέχεια.)

Τρομαγμένη από τὸ ἄγριον ὕφος τῶν σκύλων, οἱ ὅποιοι ἐστέκοντο πλησίον τῶν κυρίων τῶν, ἡ Μίς ἐτραβοῦσε τὸν Γκὺ ἀπὸ τὸ φόρεμα.

Ἡ κατάσταση αὐτὴ ἤμποροῦσε νὰ διαρκέσῃ πολλὴν ὥραν, ἂν ὁ Γκὺ δὲν ἐδειχνεν εἰς τοὺς μαύρους τὰ σιγάρα του.

Ἐσκέφθη ὅτι ἦτο καιρὸς νάρχησι τὰς διαπραγματεύσεις, ὁμιλῶν γλώσσαν φανταστικὴν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν οἱ ἀκραταὶ του δὲν ἐνόησαν οὔτε λέξιν, — καὶ μετὸ δίκηο των.

Τῶνόντι, ὁ νέος εἶχε συμφωνήσῃ μετὴν Μίς νὰ μὴ μεταχειρισθῶν εἰς τὸ Βατλαπῆ οὔτε γαλλικὰ οὔτε ἀγγλικὰ, ὥστε οἱ ἰθαγενεῖς, ἂν τυχὸν ἐγνώριζαν καμμίαν ἀπὸ αὐτὰς τὰς γλώσσας, νὰ εἴμποροῦν νὰ ὁμιλοῦν ἐλευθέρως ἐνώπιόν των.

Ἀμα εἶδαν τὰ σιγάρα, εἰς τὰ ὅποια ὁ Γκὺ προσέθεσε καὶ μερικὰ ὑλίνα κοσμήματα, οἱ Ζουλοῦ ἠμέρωσαν.

Τότε ὁ « Ἰντούνας » ἡ ἀρχηγὸς τοῦ χωρίου, γέρων με εὐρωστον σῶμα, ὑπε-

κλίθη ἀπὸ δύο φορὰς ἔμπροσθεν ἐκάστου ξένου, λέγων εἰς τὴν γλώσσαν του καὶ με φωνὴν λαρυγγώδη:

— Σα κοῦ ρόνα! (Καλῶς ἤλθατε!)

Ἀλλὰ βλέπων ὅτι οἱ Ἰνδοὶ δὲν ἐννοοῦσαν, κατέφυγεν εἰς τὰ ὀλίγα ἀγγλικὰ, τὰ ὅποια ἐτραύλιζε:

— Where do you come from? (Ἀπὸ ποῦ ἔρχεσθε;)

Οἱ ξένοι ἐτήρησαν τὸ ἴδιον ἀδιάφορον ὕφος ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι δὲν ἐννοοῦν. Καὶ τότε ὁ Ἰντούνας εἶδεν, ὅτι ἔπρεπε νάρκεσθῆ εἰς τὴν παντομίμαν.

Ἐν ᾧ αἱ γυναῖκες ἐδοκίμαζαν ἤδη βραχιόλια καὶ περιδέρανα, οἱ ξένοι, κατὰ πρόσκλησιν τοῦ Ἰντούνα, εἰσῆλθον εἰς τὸ κ ρ α α λ. Ἦναγκάσθησαν νὰ σκύβουν πολὺ διὰ νὰ περάσουν ἀπὸ τὸ στενὸν καὶ χαμηλὸν ἵνοιγμα.

Προσποιούμενοι ἀταραξίαν, τὴν ὁποίαν δὲν εἶχον, — κάθῃ ἄλλο!.. — καὶ χαμηλόνοντες συχνὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀπὸ φόβον μήπως ἡ ἀγωνία των ἤθελεν ἀναγνωσθῆ εὐκόλως ἐντὸς αὐτῶν, ἐδέχθησαν νὰ πῶν εἰς δοχεῖον ξύλινον καθαρώτατον, οὐ τ γ υ α λ α ν, ἐξάισιον ἐγγύριον ζῦθον, κατασκευαζόμενον ἀπὸ

ἐν εἶδος κέχρου, ὀνομαζόμενον « ἀμπελέ ».

Εἰς τὸν παραμικρὸν κρότον βήματος, οἱ δυστυχεῖς Ἰνδοὶ ἠσθάνοντο συγκίνησιν, τὴν ὁποίαν μετὰ κόπου συνέκρυπτον.

Δὲν θὰ ἐνεφανίζετο ἀρὰ γε ὁ Σελέσκος καὶ δὲν θὰ ἐπαρξενεῖτο διὰ τὴν ἀπρόοπτον παρουσίαν τῶν ξένων εἰς τὸ Βατλαπῆ, συμπίπτουσαν μετὴν ἀρπαγὴν τῶν μικρῶν λευκῶν;... Δὲν θὰ ὑπωπεύετο ἐν μέρει τὴν ἀλήθειαν, καὶ δὲν θὰ ἐπρόκάλει τὴν ὀργὴν τῶν συμπολιτῶν του κατὰ τῶν τολμηρῶν λευκῶν, τῶν ὁποίων θάπεκάλυπτε τὴν δολιότητα;...

Ἄν ὁμως ἀντὶ τοῦ Σελέσκου, ἐβλεπαν ἐξαφνα εἰς τὴν θύραν τοῦ κ ρ α α λ τὰς μικρὰς προσφιλεῖς αἰχμαλώτους;... Ὡ, ποῖα χαρὰ καὶ ὅποια ἡσυχία ἂν ἐμάνθανον ὅτι εὐρίσκονται ἐκεῖ!..

Ἄλλ' οὔτε ὁ Σελέσκος, οὔτε ἡ Εἰρήνη, οὔτε ἡ Λενέττα εἰσῆλθον εἰς τὴν καλύβην, ὅπου ὁ γέρον ἀρχηγὸς ἐξηκολούθει εὐσυνειδήτως νὰ παῖξῃ τὴν παντομίμην του, — παντομίμην μετρία πρὸς ὄψωπα, εἰς τὴν ὁποίαν αὐτὸς ἐπαίξε τὸν κυριώτερον ρόλον.

Ἐνα καὶ τὸν αὐτὸν πόθον εἶχον οἱ ψευδο-Ἰνδοὶ: νὰ περιέλθουν τὸ Βατλαπῆ.

Καὶ ὡς νὰ ἐνόησε τὴν ἐπιθυμίαν τῶν ξένων του, ὁ Ἰντούνας, ἐγερθεῖς, τοὺς προσεκάλεσε μ' ἐν νεύμα περιτροφικόν, πολὺ εὐνόητον, γὰ κάμουν τὸν γῦρον τοῦ χωρίου.

Ἐσπευσαν νὰ τον ἀκολουθήσουν.

Τὰ διαπεραστικά των βλέμματα ἐξηρεύων τὰ βάθη ὄλων τῶν καλυβῶν. τῶν ὁποίων αἱ θύραι ἔχαινον ἐρθάνοικτοι εἰς τὸν ἥλιον. Περιεργάζοντο καὶ τὴν ἐλαχίστην γωνίαν μετὰ μεγάλην προσοχήν, ἡ ὁποία ἔκαμνε τὸν Ἰντούναν νὰ ὑπερφανεύεται.

Ἄλλὰ οὔτε ἴχνος Σελέσκου, οὔτε ἴχνος κορασίων, πουθενά... Με λύπην θανάσιμον, οἱ δύο Ἰνδοὶ ἐγύρισαν νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὸ κ ρ α α λ.

« Ἄν δὲν ἦσαν εἰς τὸ Βατλαπῆ, ποῦ νὰ ἦσαν τὰ κορίτσια; »

Τὸν ἀγωνιώδη τοῦτον στοχασμὸν ἀντήλλαξαν μετὰ βλέμμα ταχύ.

Τριγύρω των, τὰ ἀραπάκια, τὰ ὅποια κατ' ἀρχὰς εἶχαν τρομάξῃ, ἐπῆραν τώρα θάρρος καὶ ἐκυλίσθη εἰς τὸ χῶμα.

Ἐξαφνα, μία παιδικὴ φωνὴ ὑψώθη παρὰ τὴν εἰσοδὸν τοῦ κ ρ α α λ.

— Λενέττα, εφώναζεν αὐτὴ ἡ φωνή, ἔλα νὰ ἰδῆς δύο Ἰνδοὺς...

Ἡ Μίς καὶ ὁ Γκὺ ἀνατρίχιασαν ἄλλ' ἀποφεύγοντες νὰ κυτταχθοῦν, ἔκαμαν τὸ πρόσωπόν των ἀπαθές, ἀποφασισμένοι νὰ μὴ δεῖξουν τὴν παραμικρὰν συγκίνησιν, ὅταν θὰ ἐβλεπαν τὰ κοράσια.

Καὶ ἔστρεψαν ἀδιαφόρωστάχα τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὴν εἰσοδὸν τοῦ κ ρ α α λ. Ἄλλὰ δὲν εἶδαν ἐκεῖ, παρὰ δύο ἀραπάκια ἀκίνητα, κρατούμενα ἀπὸ τὸ χέρι, καὶ φοροῦντα, ὅπως ὄλα τὰ μαύρα κοριτσάκια, ἀπλοῦν περιζῶμα ἀπὸ δέρμα λεοπαρδάλεως.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'

ΖΗΤΩ ΤΟ ΤΡΑΝΕΒΑΑ!

Ἡ κυρία Παυλίνα, ἡ Λιάνα καὶ τὰ δύο δίδυμα εἶχον εὖρη, τοὺς κυρίους Ρίσιικ, Λακῶς καὶ Μπάντζες, ὅταν ἦσαν ἀκόμη εἰς τὴν Λαίδουσιθ.

Ἀπὸ τότε, ἡ γενναία μήτηρ καὶ τὰ τέκνα της εἶχον ἀκολουθήσῃ τὸ ἀπόσπασμα εἰς ὄλας του τὰς πορείας.

Τώρα εὐρίσκοντο εἰς τὸ Βόσχωφ τοῦ Ἐλευθέρου Κράτους τῆς Ὁράγγης, πλησίον τῆς Κιμπερλέυ.

Ἀρχηγὸς τῆς ἐκστρατείας ἦτο ὁ στρατηγὸς Βιλμπουᾶ-Μαρέιγ, ἀνδρεῖος γάλλος ἀξιωματικὸς, πολεμῶν ὑπὲρ τῶν Βόερς, ὅπως τόσοι ἄλλοι ξένοι, συμπαθούντες τὸν εὐγενῆ λαόν, τὸν ἀγωνιζόμενον ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας του.

Ἦτο ἡ 6 Ἀπριλίου. Πρὸ τινῶν ἡμερῶν, ὁ στρατηγὸς Ζουμπέρ, ὁ ἐνδοξος νικητὴς τοῦ Ἀμαζούμπα, εἶχεν ἀποθάνῃ ἐκ τῶν κόπων καὶ τῶν ἀσθενειῶν, τὰς ὁποίας τῷ ἐπροξένησεν ὁ πόλεμος.

Ἡ ἀπόλεια ἦτο μεγάλη, καὶ τὸ πένθος ἐξεδηλώθη ἐθνικόν. Ἄλλ' ἡ δραστηριότης τοῦ προέδρου Κροῦγερ, τὸ ὄρατον παράδειγμα τοῦ Σταῖν, τοῦ Προέδρου τῆς Ὁράγγης, πολεμοῦντος μετὰ τῶν Βόερς, καὶ ἡ ἀνδρεία ὄλων ἐν γένει τῶν στρατηγῶν, διετήρησαν ἀδιάπτωτον τὸ ἠθικὸν τοῦ βοερικοῦ στρατοῦ.

Ὁ συνταγματάρχης Λακῶς καὶ ὁ λοχαγὸς Ρίσιικ δὲν εἶχον πληγωθῆ ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ πολέμου. Μόνον ὁ ἀραβωνιστικὸς τῆς Λιάνας ἔλαβε μίαν

— Ἐμπρός!.. ἐφώναζεν. Ἦρχισαν νὰ πυροβολοῦν συνεχῶς καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη. « Ἄναψε τὸ τουφεκίδι » κατὰ τὴν φράσιν τῶν στρατιωτῶν.

Εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν, ἐμάχοντο πλησίον τοῦ στρατηγῶ τῶν, ὁ συνταγματάρχης Λακῶς, ὁ λοχαγὸς Ρίσιικ καὶ ὁ Πέτρος Μπάντζες.

Διαφυγόντα τὴν προσοχὴν τῆς μητρὸς των, τὰ δύο δίδυμα, ὅμοια πρὸς δύο λεοντιδιεῖς, προσέτρεχον λυσσαλέως, κραδαίνοντα τὰ τουφεκία των.

Τὴν στιγμὴν ποῦ ἐφθασαν εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν, ὁ πατήρ των καὶ ὁ ἀραβωνιστικὸς τῆς Λιάνας ἔπεσαν ταυτοχρόνως.

— Ζήτω τὸ Τράνσβααλ! ἐφώναζαν οἱ δύο πληγωμένοι.

Ἡ Ἐλζα ὤρμησε πρὸς τὸν πατέρα της καὶ προσεπάθησε νὰ τον σηκώσῃ.

— Χαῖρε! εἶπεν ὁ ἐτοιμοθάνατος μετὰ φωνὴν σβουνομένην. Τὰ χεῖλη του ἀπετέθησαν εἰς τὸ μέτωπον τοῦ κορασίου, καὶ ἔπ-

Ἐπεκλήθη ἀπὸ δύο φορὰς ἔμπροσθεν ἐκάστου ξένου, λέγων: Καλῶς ἤλθατε! (Σελ. 140, στήλ. 6'.)

ἀμυχήν εἰς τὸν δεξιὸν βραχίονα, ἡ ὁποία εἶχεν ἤδη ἰατρευθῆ.

Ἄλλ' ἡ οἰκογένεια αὐτὴ δὲν ἐμελλε νὰ μείνῃ ἀβλαβὴς μέχρι τέλους... Ὁ στρατηγὸς Βιλμπουᾶ-Μαρέιγ, νομίζων τὴν θέσιν του ἀσφαλῆ, δὲν ἐπερίμενεν ἐπιθεσιν τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ὅταν ἐξαφνα τὸ ἀπόσπασμά του εὐρέθη περικυκλωμένον ὑπὸ τοῦ ἀγγλικοῦ συντάγματος, τὸ ὅποιον διηύθυνεν ὁ λόρδος Μέθουεν.

Δὲν ὑπῆρχε καμμία πιθανότης σωτηρίας. Ἄλλ' ὁ ἀτρόμητος στρατηγὸς ἐπροτίμησε νὰ θυσιάσῃ τὴν ζωὴν του παρὰ νὰ παραδοθῆ.

αὐτοῦ ἀπέδωκαν τὴν τελευταίαν πνοήν.

Ἄγρια, ἡ μικρὰ κόρη ἐσηκώθη ἐπάνω καὶ ἀδίασε τὸ τουφεκί της κατὰ τοῦ ἐχθροῦ. Ὁ Χάνς, ὀλίγον παρακάτω, γονατιστός, ἐσκόπευε μετὰ ψυχραιμίαν, ὑπὸ χάλαζην σφαιρῶν, τοὺς Ἀγγλοὺς ἐκείνους οἱ ὅποιοι τον ἐπλησίαζαν.

Ἐξαφνα, κραυγὴ ὀδύνης καὶ ἀπογνώσεως ὑψώθη: ὁ στρατηγὸς εἶχε πληγωθῆ! Συγχρόνως ἐκινεῖτο ἐν λευκὸν μανδύλιον, σημαίνον τὸ τέλος τῆς μάχης.

Ὁ στρατηγὸς Βιλμπουᾶ-Μαρέιγ εἶχεν ἀποθάνῃ. κτυπηθεὶς κατὰ τὴν ἀπὸ ἐκρηξίν ὀδίδος.

Ὁκτώ πτώματα κατέκριντο γύρω του. Ἄλλοι τόσοι πληγωμένοι ἐσύροντο μετὰς χεῖρας, διὰ νὰ διαφύγουν τὸν ἐχθρόν. (Ἐπειτα συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΔΚΙΑΗΣ (Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τοῦ Paul Roland)

ΑΛΩΠΗ ΚΑΙ ΤΡΑΓΟΣ

Ὁ διδάσκαλος τοὺς εἶχεν ἐξηγήσει πρὸ ὀλίγου τὸν γνωστὸν ἐκείνον μῦθον τοῦ Αἰσώπου, εἰς τὸν ὅποιον ἡ ἀλώπηξ, βλέπουσα μὲ πόθον κατὰ σταφύλια ὤριμα καὶ ὀρεκτικώτατα, τὰ ὅποια ὁμως δὲν ἤμποροῦσε νὰ φθάσῃ, ἀναφώνει : «Ὁμοφαλες εἶτι εἰσίν!» (Εἶνε ἀκόμη ἀγουρίδες !)

— Βλέπετε, παιδιά μου, εἶπεν ὁ διδάσκαλος, ἐπὶ ἐδῶ ἡ Ἀλώπηξ ἔκαμε, καθὼς λέγουσιν, τὴν ἀνάγκην φιλοσοφίαν. Εἶχε βέβαια μεγάλην ὄρεξιν νὰ γευθῇ τὰ ὠραία ἐκεῖνα σταφύλια ἐνόησεν ὁμως ὅτι ἡ κληματαριὰ ἦτο πολὺ ὑψηλὴ διὰ τὸ ἀνάστημα τῆς, καὶ διὰ νὰ μὴ φανῇ ἐντροπισαμένη, ἐπροτίμησε νὰ εἰπῇ μὲ περιφρονητικὸν τῆσιν ὄρος, ὅτι τὰ σταφύλια δὲν ἦσαν τοῦ γούστου τῆς. «Πρὶ τὰ παληοστάφυλα!.. δὲν τα καταδέχομαι!» Ἔνα παιδί, ποῦ βλέπει παραδείγματα χάριν ἑστῆ βιτρίνα τοῦ μαγαζιοῦ κανένα ξύλινο ἄλογο καὶ ἀφ' οὗ το κυττάξῃ καλὰ, φωνάζει ἔπειτα : «Δὲν μου κάνει, εἶνε πολὺ μεγάλο!..» τὸ παιδί αὐτὸ ὁμοιάζει μὲ τὴν ἀλώπεκα τοῦ Αἰσώπειου Μύθου. Δὲν ἔχει ἀρκετὰ χρήματα διὰ νὰ γράρῃ τὸ ὠραῖον ἄλογον, καὶ παρηγορεῖται μὲ τὸν ἴδιον τρόπον.

Ὁλη ἡ τάξις ἤκουε μὲ ἀνοικτὸν στόμα. Ἀκόμη καὶ ὁ μικρὸς Γιαννάκης, ὁ ὅποιος συνήθως ἦτο πολὺ ἀπρόσεκτος, ἤκουε μὲ τὴν μεγαλητέραν προσοχὴν τὴν ἐνδιαφέρουσαν ἱστορίαν τῆς Ἀλώπεκος.

Ἀφ' οὗ ὁ διδάσκαλος ἐτελείωτε τὴν ἐξηγήσιν τοῦ μύθου καὶ τοὺς εἶπε νὰ τὴν γράψουν μόνοι των διὰ τὸ προσεχές μάθημα, ὁ Γιαννάκης ἐστράφη πρὸς τὸν Παῦλον, τὸν παρακαθήμενον συμμαθητὴν του, καὶ τοῦ εἶπε :

— Σεύρεις τί ; αὐτὴ ἡ Ἀλεπού δὲν ἦταν καθόλου πονηρή !

Δὲν ἦταν πονηρή ; ἡ Ἀλεπού ; αὐτὴ, ἡ ὅποια θεωρεῖται ὡς τὸ πονηρότερον τῶν ζώων ; αὐτὴ, τὴν ὅποιαν ὁ Αἰσώπος μᾶς παριστᾷ πάντοτε ὡς ἐπινοοῦσαν κάθε τέχνασμα διὰ «νὰ τα βγάλῃ πέρα ;»

Ὁμολογουμένως ἡ αὐθάδεια ἦτο μεγάλη, ἐκ μέρους τοῦ Γιαννάκη, ἐνὸς παιδιοῦ οὕτω μόλις χρόνων !

Διὰ τοῦτο ὁ συμμαθητὴν τοῦ Παύλου, ὀλίγον μεγαλητέρος, τῷ ἀπεκρίθη σιγά :

— Μπα ! ὡςτε σὺ εἶσαι πιὸ πονηρὸς ἀπὸ αὐτὴ ;

— Στάσου νὰ ἰδῆς, εἶπεν ὁ Γιαννάκης. Καὶ ἤρχισε νὰ φυλλομετρή μὲ ζήλον ἀσυνήθην τὸ βιβλίον του.

Ἀφ' οὗ ἤρξυνθη πολλὴν ὥραν, ἐσταμάτηεν ἔξαφνα εἰς τὴν σελίδα ποῦ ἦθελε, καὶ ἤρχισε νὰ ναναγινώσκῃ ζωηρῶς.

Ὁ Παῦλος, ἐκπληκτος, ἐκύταξε μὲ τὴν ἄκραν τοῦ ματιοῦ του τὸν τίτλον τοῦ μύθου, ὁ ὅποιος ἐφαίνετο νὰ ἐλκύη τόσον πολὺ τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ συμμαθητοῦ του. Ἦτο «Ἀλώπηξ καὶ Τράγος.»

Καθὼς ἐνθυμιεῖσθε, εἰς αὐτὸν τὸν Μῦθον, ἡ Ἀλώπηξ μεταχειρίζεται τὴν ῥάχιν τοῦ Τράγου διὰ νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὸ βιβλίον φέρει, εἰς τὸ ὅποιον κατέβησαν καὶ οἱ δύο διὰ νὰ πίνουν...

— Νά, ἐπιθύρουν ὁ Γιαννάκης ἂν ἡ Ἀλεπού ἦταν πονηρή, τὴν ἤθελε νὰ φθίσῃ τὰ σταφύλια, καὶ ὄχι νὰ μᾶς εἰπῇ ὅτι ἦσαν ἄγουρα ! Ἐγὼ ἑστῆ θέσι τῆς, θὰ ἐφώναζα τὸν Τράγο διὰ νὰ με βοηθήσῃ νὰ νάνεθω ἑστῆ κληματαριά. Πῶς τὴν ἀνεβάτε καὶ ἀπὸ τὸ πηγᾶδι ;

Ὁ Παῦλος ἠναγκασθῆν νὰ ὁμολογήσῃ ἀπὸ μέσα του, ὅτι ὁ Γιαννάκης ἦτο πονηρὸς ὅσον καὶ ἡ Ἀλώπηξ...

Μετὰ μίαν ὥραν, ὅταν ἐφευγαν ἀπὸ τὸ σχολεῖον, ἐπέρασαν ἀπὸ μίαν κληματαριάν. Τὰ σταφύλια ἐκρέμαντο ἄφθονα, ὄριμα, κατακόκκινα. Ὁ Παῦλος, γελῶν, τὰ ἐδειξε μὲ τὸ δάκτυλον εἰς τὸν Γιαννάκην.

— Τὶ κόκκινα ποῦ εἶνε ! εἶπεν ὁ Γιαννάκης. Βέβαια, αὐτὰ δὲν εἶνε «ὄμρακες»... ἂ, κάθε ἄλλο ! Ἔλα, Παῦλε, βοήθησέ με. Θάναθω ἑστῆς ὄρους σου καὶ θὰ τα φθίσω.

Πραγματικῶς, ὁ Γιαννάκης ἀναρριχᾷται εἰς τοὺς ὄρους τοῦ συμμαθητοῦ του καὶ φθάνει τὰ ὠραία σταφύλια.

Ἦρχισε μάλιστα νὰ τὰ κόπτῃ...

Ἐξαφνα ὁμως ἀκούεται μία φωνὴ τρομαρᾶ, καὶ ὁ ἰδιοκτῆτης τῆς κληματαριᾶς παρουσιάζεται, ὄπισθι μὲ ἕνα χονδρῆξυλο καὶ ἀκολοουθούμενος ἀπὸ ἕνα πελώριον σκύλον.

Πανικός ! οἱ συμμαθηταὶ τοῦ Γιαννάκη καὶ τοῦ Παύλου, οἱ ὅποιοι προθύμως θὰ ἐδέχοντο νὰ συμμερισθῶν τὰ σταφύλια, ἀλλ' ὄχι καὶ τὴν τύχην τῶν συλληφθέντων, τρέπονται εὐθὺς εἰς φυγὴν... Ὁ Τράγος καὶ ἡ Ἀλώπηξ μένουσιν κάτωθεν τῆς κληματαριᾶς, ἀπειλούμενοι ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον μὲ τὸν μεγάλον σκύλον. Τότε ἐκεῖνός τους πέρνει ἀπὸ τὸ αὐτὶ καὶ τοὺς παραδίδει εἰς ἕνα ἀστυφύλακα, ὁ ὅποιος ἀναλαμβάνει νὰ τοὺς δηγήσῃ εἰς τὰ σπῆτια των καὶ νὰ διηγήσῃ εἰς τοὺς γονεῖς των τὸ κατόρθωμά των. Φαντασθῆτε τί ὑποδοχὴ τοὺς ἐγένεν ἐκεῖ !..

Τὴν ἐπαύριον, εἰς τὸ σχολεῖον, οἱ μαθηταὶ ἀπαγγέλλουσιν τὸν Μῦθον. Ἐξαφνα ὁ διδάσκαλος στρέφεται πρὸς τὸν Γιαννάκην καὶ τὸν Παῦλον, καὶ τοὺς λέγει :

— Τοὺς μῦθους πρέπει νὰ τοὺς διαβάτε πάντα ὡς τὸ τέλος, καὶ νὰ προσέχετε εἰς τὸ διδάγμα των καὶ εἰς τὸ ἐπιμύθιον. Παραδείγματός χάριν, εἰς τὸν μῦθον ὅπου ὁ Τράγος βοηθεῖ τὴν Ἀλώπεκα, γίνεται θύμα τῆς καλωσύνης του. ἂν ὁμως ἐδοθητοῦσε τὴν Ἀλώπεκα νὰ κόψῃ τὰ ξένα σταφύλια, ἴσως θὰ τον ἐπιαναν μὲ τῆς καὶ θὰ ἐτιμώρειτο ἢ θὰ ἐντροπιάζετο καὶ αὐτός. Κάθε πράγμα πρέπει νὰ βλέπωμεν πῶς τελειώνει.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΕΥΝΟΣ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 74ος

Λύσεις τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τῶν δημοσιευθησομένων ἐν τῷ Φυλλάδι τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν» τῶν μηνῶν Μαΐου, Ἰουνίου, Ἰουλίου καὶ Αὐγούστου 1902.

Ἀπὸ σήμερον ἀρχεται καὶ προκηρύσσεται ὁ Νέος Διαγωνισμὸς τῶν Λύσεων τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.

Ὅσοι τῶν συνδρομητῶν ἐπιθυμοῦν νὰ διαγωνισθῶν, παρακαλοῦνται νὰ προμηθευθῶν ἐγκαιρῶς ἐκ τοῦ Γραφείου μας τὸν ἀπαιτούμενον Χάρτην τῶν Λύσεων καὶ νὰ συμμορφωθῶν πρὸς τοὺς Ὁρους τοὺς ἀναγεγραμμένους εἰς τὸ Γ' Κεφάλαιον τοῦ Ὁδηγοῦ τοῦ Συνδρομητοῦ, οἱ ὅποιοι παραμένουν οἱ αὐτοὶ δι' ὄλους τοὺς Διαγωνισμοὺς τῶν Λύσεων.

Βραβεῖα θελοῦμεν δοῦν τὰ ὄρισμα διὰ τοὺς μεγάλους Διαγωνισμοὺς, τὰ ὅποια βλέπε ἐπίσης εἰς τὸ Γ' Κεφάλαιον τοῦ Ὁδηγοῦ (φυλ. 1-2, σελ. 10).

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ παπποῦς : — Πάντοτε, παιδί μου, νὰ προτιμᾷς τὴν ὁμόνοιαν...

Ὁ ἔγγονος : — Μπα ! καὶ ἐγὼ ὡς τώρα ἐπροτιμοῦσα τὸ Σύνταγμα !

Ἐστέλιθ ὑπὸ τῆς Ἀσφᾶς Καρδίας

Ὁ μικρὸς Μπάμπης πρὸς τὴν ἀδελφὴν του : — Εὐγενία, ἄμα τελειώσῃ ἡ Πηγὴ (ἡ ὑπερέτρια) τὴ δουλειά τῆς, νὰ μου πῆς. Μετὰ πολλὴν ὥραν :

Ἡ Εὐγενία : — Μπάμπη, ἡ Πηγὴ ἐτελείωσε...

Ὁ Μπάμπης : — Ζωὴ σὲ λόγου σου !

Ἐστέλιθ ὑπὸ τῆς Ἀσπευλλίδος

— Κρίμα, Ἐλένη, λέγει ὁ Τοτὸς πρὸς τὴν ἐξαδέλφην του, νὰ γεννηθῆς εἰς τὴν Λακωνίαν καὶ νὰ εἶσαι ἔτσι φλύαρη !

— Μετ' ὀλίγον :

Ἐλένη, δός μου τὴ Διάπλασι.

Καὶ ἡ Ἐλένη :

— Μολὼν λαθεῖ !

Ἐστέλιθ ὑπὸ τῆς Μυστηριώδους Φύσεως

Ἡ θεία τῆς μικρᾶς Μαρίας τῆς λέγει νὰ τρώγῃ φῶμι διὰ νὰ κοκκινίσῃ.

Ἐκεῖνη ἤρχισεν ἀμέσως νὰ τρώγῃ μὲ ἀπληστίαν, καὶ μετ' ὀλίγον ἠρώτησε :

— Ἐκοκκίνισα, θεία ;

Ἐστέλιθ ὑπὸ τῆς Ἀνθυμίας Ἀμυδαλίας

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἡ ΩΣ ἐπεράσατε εἰς τὴν ὠραίαν Πρωτομαγίαν, ἀγαπητὰ μου παιδιά ; Ἐλπίζω ὅτι θὰ μου περιγράψετε τὰς ἐκδρομὰς σας.

Δύο εἰσορρα μού γράφει σήμερα τὸ Σεργαντὴν : πρῶτον δι' ἠθέλην ἡ ἐβδομὴ νὰ ἔχῃ δύο Σάββατα καὶ νὰ μὴ ἔχῃ Τρίτην· δεύτερον δι' τὸ φυλλάδιον εἰς τὸ ὅποιον βλέπει καὶ τὸ ψευδώνυμόν του, τοῦ φαίνεται μεγαλητέρον ἀπὸ τὰ ἄλλα... Τί φρονεῖτε ; ἐγὼ νομίζω ὅτι ἴσθε σύμφωνοι — Ὁ κ. Φαίδων εὐχαριστεῖ τὸ Σεργαντὴν δι' ὅσα γράφει περὶ τῶν τελευταίων ἐπιστολῶν του.

Ἡ ἐπιστολή σου, Σεμνὴ Κόρη [ΕΕ], μού ἤρσεν ὅπως πάντοτε, οὔτε μὲ ἐνοχλεῖ καθόλου τὸ δι' ἐπραγματεύεται ἐν μόνον θέμα διὰ τὴν τάχα ; εἶνε ἀνάγκη νὰ γράφῃ κανεὶς χίλια δύο ; Ὅσον διὰ τὴν πρωτοίην σου ἔγερσιν, ἡ ὅποια πραγματικῶς εἶνε χαρὰ καὶ ὕψις, σὲ συχαίρω ὀλίγοι φίλοι μου, νομίζω ὅτι θὰ σηκῶνται ἀπὸ τὰς τέσσαρας καὶ τέταρτον.

Εὐγὲ, Πάλλουσα Καρδία, διὰ τὰς προόδους σου εἰς τὴν φωτογραφίαν. Εἶμαι βέβαια ὅτι θὰ τὴν καλοισθῆσαι ποῦ ἔχεις, θὰ κάμῃς μὲ τὸν καιρὸν ἀληθινὰ καλλιτεχνήματα. Σὲ συμβουλεύω νὰ φωτογραφῆς εὐσφρα εἰσχυρὰ τοῖα, καὶ νὰ μάθῃς νὰ μεταχειρίζεσαι χαρτὶ θαυρῶν (μάτ). Γράφε μου συχνότερα καὶ ἔχε με ἐνήμερον εἰς τὰς προόδους σου.

Βέβαια, Κυματίζουσα Θάλασσα, ὁ φυσικὸς καὶ ὁ συνήθης χαρακτὴρ εἰς μίαν ἐπιστολήν εἶνε ὁ καλλίτερος. Ἀφ' οὗ σε συνεκίνησε τόσον ἡ ἐπιστολή τῆς μικρᾶς Ἀννας, στεῖλε δὲ, τί θέλῃς εἰς τὸ Φροντιστήριον τῶν Νηπίων, διὰ τοῦ Παρθεναγωγείου Χιλ. Βίς τὴν ἔριδα μὲ τὴν φίλην σου Α. Δ. προτιμᾷ νὰ μὴ ἐπέμβω καθένας ἀγαπᾷ τὴν ἰδιαιτέραν του πατριὰ καὶ ἡ ἀγάπη κάποτε τυφλῶνει.

Ὅστε λοιπὸν, Κρόταλλε, ἡ φιλοδοξία σου εἶνε νὰ γεμίσῃς ἐν τετράδιον ἐκ 500 σελίδων μὲ ποιήματα, — ἰδικὰ σου, ὄχι κλεμμένα ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ, — καὶ ἔπειτα, μετὰ δύο-τρία χρόνια νὰ διαλέξῃς καὶ νὰ ἐκδώσῃς ἐν βιβλίον ὄλον μὲ στίχους. Ἡ ἰδέα σου δὲν εἶνε κακὴ, ἀλλὰ οἱ στίχοι σου δὲν εἶνε τόσο καλοί. Πρέπει νὰ μάθῃς πρῶτα στιχογραφίαν. Ὁπωδήποτε τὰ ποιηματάκια σου εἶνε ἔξυπνα φαίνεται ὅτι ἔχεις εὐφυΐαν, ἀλλὰ βλέπεις ὅτι αὐτὸ δὲν ἀρκεῖ.

Ἡ Μανταριντογράφος μού διηγεῖται σήμερον τὰ ἔξῃς, περὶ μίας μικρᾶς φίλης μου : «Πρὸ τινῶν ἡμερῶν ἐγέννησεν ἡ γάτα μας τέσσαρα χαριτωμένα γατάκια, ἐκ τῶν ὁποίων μόνον τὰ τρία ἄνοιξαν τὰ μάτια των. Ἡ Ἀνδρεία Σουλιώτις, ἀπελπισθεῖσα νὰ περιμεθῇ διὰ νὰ νάλει τὰ μάτια του καὶ τὸ τέταρτον, ἀπεφάσισε νὰ τὸ ἀνταλλάξῃ μὲ... τὸ παιδάκι μίας γειτόνισσας.

Πηγαίνει λοιπὸν καὶ τῆς λέγει μὲ τὴν μεγαλητέραν σοβαρότητα : « — Κυρὰ Χρυσούλα, μᾶς δίνεις τὸ παιδάκι σου νὰ σου δώσωμε τὸ γατάκι καὶ ; — Μὰ γιατί. — Γιατί δὲν ἀνοίγει τὰ μάτια του καὶ τὸ βαρβέθηκα. — Ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν καιρὸν δὲν ἔδιδεν εἰς ἀντάλλαγμα τοῦ παιδιοῦ, ἂν δὲν ἦταν στραβὸ ! Καὶ τοῦτο, διότι, καθὼς μᾶς ἔλεγεν ὕστερα, τὰ παιδάκια φωνάζου περιστερόν ἀπὸ τὰ γατάκια καὶ θέλουσιν ὄλο ἀγκαλιὰ ! » Μὰ σὲν νὰ ἔχῃ καὶ δίκην ἡ Ἀνδρεία Σουλιώτις ! Νὰ μοῦ τὴν φιλήσῃς γλυκὰ καὶ νὰ τῆς πῆς ὅτι χαίρω πολὺ τῆς ἀρέσει τόσον ἡ Κυρία Τρομαρᾶ.

Εἰς τὰ τετράδια σου τῶν Μ. Μυστικῶν, Μικρὰ Βιολίστρια, ἐσωκλείεις πεντάλεπτον γραμματόσημον, ἐν ᾧ ὁ Κανονισμὸς ὀρισμένως λέγει δεκάλεπτον. Ὅσα λοιπὸν τετράδια μού ἐστειλες ἕως τώρα, τόσα πεντάλεπτα μού ὄφειλεις.

Τρικέφαλε Κέρθερος [ΕΕΕ] διὰ τὴν ὠραίαν καὶ ἐνδιαφέρουσαν ἐπιστολήν. Βύχομαι νὰ συναχθῇ πάλιν ταχέως ἡ οἰκογένεια, διὰ νὰ εὐχρῆς τὴν ἡσυχίαν σου καὶ νὰ μου γράψῃς συχνὰ, Ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ δι' ὅσα γράφεις διὰ τὰς ἐπιστολάς σου, καὶ ἡ μικρὰ Κική διὰ τὰ γραμματόσημα, καὶ ἐγὼ διὰ τὴν κάρταν. Μὲ ἐρωτᾷς τί σε συμβουλεύω νὰ σπουδάσῃς, ἀφ' οὗ ἔχῃς κλίσιν εἰς τὰ στρατιωτικὰ καὶ εἰς τὴν Μουσικὴν. Νὰ προτιμήσῃς ἐκεῖνο διὰ τὸ ὅποιον αἰσθᾷσαι τὴν μεγαλητέραν κλίσιν. Μόνον ὁ Ἀναγινῶν θὰ σου ἀπαντήσῃ νὰ γίνῃς στρατιωτικὸς... μουσικὸς, διὰ νὰ ἱκανοποιήσῃς καὶ τὰς δύο κλίσεις.

Πολὺ ἐλυπήθην διὰ τὰ δυστυχήματά σου, Βίωμαρα, καὶ εὐχομαι εἰς τὸν ἀδελφόν σου ταχεῖαν ἀνάσσειν. Ἀλλὰ διατὶ λέγεις ὅτι « δὲν σ' ἐξετίμησα δεόντως » ; Αὐτὸ δὲν το ἐνοῶ. Πότε μού ἔγραψες καὶ δὲν σου ἀπάντησα ; Καὶ ἂν κάποτε δὲν σε ἀνέφερα μὲ τὸ ψευδώνυμόν σου, τοῦτο σημαίνει δι' ἐν τὸν εἶχες σημεῖωσιν εἰς τὴν ἐπιστολήν σου. Αἱ προτάσεις σου θὰ δημοσιευθῶν εἰς τὸ προσεχές.

Κελαρβύσσα Πηγῆ, καλὰ λέγεις ὅτι μ' εὐχαριστεῖ ἡ συχνὴ ἀλληλογραφία μετὰ τῶν φίλων μου καὶ καλὰ κάμνεις νὰ μου γράψῃς συχνὰ. Αἱ πληροφορίαι σου ἦσαν πάρα πολλά καὶ ἀνάγκη εἶναι νὰ μὴ τὰς δημοσιεύσω διας ἔπειτα, προτάσεις Μ. Μυστικῶν μὲ τὸ ὄνομα δὲν εἶνε δεκταί.

Πολὺ μού ἤρσεν ἡ ἐπιστολή σου Πικραμένη Καρδουλά [ΕΕ]. Κρίμα ποῦ δὲν ἔχω τόπον νὰ ποσπᾶσω τὰ ὠραία ἐκεῖνα περὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ Πάσχα. Εἶδα τὴν χαρὰ σου ποῦ ἔλαβες ἐπιστολήν τῆς Ἀδρας τῆς Κερκύρας μὲ τὴν φωτογραφίαν τῆς, καὶ τὸ παρίπονόν σου δι' ἐν ᾧ ἐδέχθης τὴν ἀλληλογραφίαν ποῦ σου ἐπρότεινε τὸ Κόκκινον Καπελάκι, ἀκόμη δὲν ἔλαβες γράμμα του. Ἀς εἶνε ὁμως, ἐλπίζω ὅτι θὰ λάβῃς. Πόλλας εὐχαριστίας ἐκ μέρους τοῦ κ. Φαίδωνος, ὁ ὅποιος, βλέπεις, ἔχει καλὸν μνημονικὸν... διὰ τὸς καλοὺς.

Τὶ χορὰ ἡ φιλικότης μου Ἀναστασία Δ. Μάρκου (Ἑλληνικὴ Σημαία), μού ἀναγγέλλει τοὺς ἀρραβωνιστάς της μὲ τὸν κ. Γεωργίου Κ. Φαρμακίδην, παλαιὸν μου φίλον καὶ συνδρομητὴν. Τοὺς φαίνομεν μὲ τὰ καλλίτερα λουλουδία τῆς καρδιᾶς μου, καὶ τοὺς εὐχομαι νὰ στεφανωθῶν γρήγορα καὶ νὰ ζήσουν εὐτυχεῖς.

Χωρὸς Διάβολο [ΕΕ] διὰ τὴν ὠραίαν περιγραφήν τῆς ἐκδρομῆς, τὴν ὅποιαν ἐδιάβασα μὲ μεγαλήν μου εὐχαριστίαν.

Βεβαίως, Κοπηλάτις Κύθρου, εἰς τὰς μικρὰς πόλεις αἱ θρησκευτικαὶ εορταὶ ἔχουν ἄλλο θέλημα καὶ ἄλλην ποίησιν. Εἶδα μὲ μεγαλήν μου χαρὰν δι' ἐκβεβληθῆν ὁ γραφικὸς σου χαρακτὴρ. Τὰ γράμματα τώρα εἶνε στερογγυλωτέρα, μεγαλύτερα, πλέον ἀναγνώσιμα. Ὅλιγον ἀκόμη καὶ θὰ γίνῃς εὐαγρότερος.

Καὶ ὁμως, Ἀνατέλλου Ἀστὴρ, αἱ ἐπιστολαὶ σου δὲν μου ἐφάνησαν ποτὲ ἀκαλαίσθητοι. Ἐπειτα, ὅταν γράφῃ κανεὶς πρὸς στενήν φίλην ὅπως ἐγὼ, εἰμπορεῖ νὰ εἰκονογραφῆσῃ καὶ τὴν ἐπιστολήν του. Δὲν ἐνθυμιεῖται τὰς ἐπιστολάς τοῦ Κεντροῦ, ποῦ ἦσαν πάντοτε γεμάται ἀπὸ ὠραίας γλωσσολογίας ; Ἀλλὰ καὶ τὸ Κεντρὸν, ὅταν γράφῃ πρὸς φίλους, δὲν διακομεῖ βέβαια τὰς ἐπιστολάς του μὲ εἰκόνας.

Καρδιάλιτε Ρισελίε, ἔλαβα ὄλας σου τὰς ἐπιστολάς καὶ συνεμεροφώθην. Σοῦ ἐγχαρίω λοιπὸν αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον πρὸς ἀντικατάστασιν τοῦ παλαιοῦ. Ἀλλὰ διατὶ νὰ τὸ ἀλλάξῃς τόσον γρήγορα ; — Ὡς ἀρχικὰ θέλεις νὰ σου σημεῖωσῃς τὸ μισοφῆγγρον μ' ἕνα ἄστρον. Δυστυχῶς εἰς τὸ Τυπογραφεῖον δὲν ἔχουν τέτοια στοιχεῖα.

Καὶ πότε θὰ καταταχθῇ εἰς τὸ Σχολεῖον τῶν πόθων σου, Σιωπηλὴ Νύξ ; τὸν Σεπτέμβριον ; Μάθε, διὰ νὰ χαρῆς ἀκόμη περισσότερον, δι' αὐτὸν καὶ εἰς τὰ δύο αὐτὰ Σχολεῖα ἔχω πολλὰς φίλας, καὶ δι' ἐπιτρέπεται ἡ ἀνάγνωσις τοῦ φυλλάδιου μου, καὶ ἡ Ἀλληλογραφία καὶ ὄλα.

Εὐχρῆναι τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς μου τοὺς νέους μου φίλους : Πράσινο Χαβιάρι (Π.Μ. αὐτὸ σοῦ ἐξέλεξα διαγωνιστὸν Διηγήματος) θὰ προκηρυχθῇ εὐ-

θὺς μετὰ τὴν δημοσίευσιν τῶν Ἀποτελεσμάτων τοῦ περιοικοῦ. Κόντζε-Σπουγγίτην (Κ.Π. θὰ ἔλθῃ καὶ ἡ σειρά τῶν Φωτογραφικῶν Διαγωνισμοῦ. ὄλοι μαζὶ δὲν γίνονται) Ποιμενίδα Μυρτῶ (Ι. Ε. αὐτὸ ἦτο τὸ καλλίτερον) καὶ Ρακοσυλλέκτην τῶν Παρισίων (* χαίρῳ ποῦ εἶνε καλὰ.)

Ἀσπασμοί, Πληροφορίαι : ὁ Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης ἐρωτᾷ τὴν Σκόνην τῶν Ἀθηναίων ἂν τὴν γνωρίζῃ καὶ αὐτὸς ἢ μόνον αὐτὴ τὸν γνωρίζει ; — ὁ Ἐπακατέρραρος Σάμιος ἀντιχαιρεῖ τὸν Ἐδελπιν Ἀλιέα καὶ ζητεῖ τὰρχικὰ του, διότι δὲν τὸν γνωρίζει ; — τὸ Σεργαντὴν ἐρωτᾷ τὴν Νεράϊδαν τῶν Σπετσῶν πῶς ἐπέρασε τὸ Πάσχα εἰς τὰς Σπέτσας. — ὁ Ἀσπὴρ τοῦ Φαλήρου ἀσπάζεται τὴν Καταρομάλλην καὶ τὴν πληροφορεῖ, δι' εἶνε ἀδύνατον νὰ μάθῃ τὸ ὄνομά του καὶ αἰ μὴ ἐνεργῇ ἄδικως. — Βικτωρ ὁ Μαθρὸς πληροφορεῖ τὸ Κύνκειον Ἄσπασμα δι' τὸ γνωρίζει, καὶ ἔς τοῦ κρῦπτον τὸ ὄνομά του. — ὁ Κυθαθηναῖος πληροφορεῖ τὴν Μαργαριτοφόρον δι' εἶνε συμπολιτὴ καὶ τὴν βλέπει καθημέραν. — ὁ Χιακὸς Κόρινθος δέχεται τὴν ὑπὸ Προδίκου τοῦ Χίου προταθεῖσαν ἀλληλογραφίαν καὶ ἀναμειβεῖ ἐπιστολήν του. — ὁ Χιακὸς Ὀδρανὸς ζητεῖ τὰρχικὰ τοῦ Γυμνασίου Χίου ἢ Χλόη τῆς Θαλάσσης πληροφορεῖ τοὺς φίλους μου δι' ὀνομάζεται Ἀνδρομάχη Φιλίππου, ἐξ Αἰθίως, καὶ δι' ἠλλαξὲ ψευδώνυμον. — ὁ Θεοσεὺς Πίνδιος χαιρετᾷ τὴν Νεράϊδαν τῶν Σπετσῶν τὴν ὅποιαν γνωρίζει καὶ τὴν ἐρωτᾷ ἂν ἀνταλλάσῃ ἀκόμη δελτάκια, εὐχεται δὲ εἰς τὴν Μιτωικήν Φωτὴν ταχεῖαν στέψιν καὶ βίον εὐτυχῆ. — ἡ Κελαρβύσσα Πηγῆ ἀνασπάζεται τὸ Ἄσπασμα Κόρινθου καὶ τὸ εὐχαριστεῖ διὰ τοὺς ἀσπασμοὺς του, ἀσπάζεται δὲ τὸ Ἄσπασμα Πατριῶν καὶ τὴν Στρομπούλλη Χορευτρίαν. — ἡ Νεράϊδα τῶν Σπετσῶν εὐχαριστεῖ πολὺ τὴν Σιωπηλὴν Νύκτα διὰ τὴν συμβουλήν, τὴν ὅποιαν, λέγει, ἐξ ἰδίας πείρας βεβαίως, εἶχε τὴν καλωσύνην νὰ τῆς δώσῃ. — τὸ Ζιζάνιον Γυμνασίου ἀσπάζεται τὸν Νάυτην τῆς Ναναρχίδος. — ἡ Πικραμένη Καρδουλά ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ τὴν Ἰτέαν. — ἡ Κοπηλάτις Κύθρου ἐρωτᾷ τὴν Ὀνειροπόλον Ψυχὴν ἂν καὶ πότε θὰ ἐπισκεφθῇ τὴν Κυπαρισσίαν, διότι ἐπιθυμῆ νὰ τὴν γνωρίσῃ. — τὸ Κίτρινον Καναρίνι ἀσπάζεται τὴν Θεὰν τῆς Γεωργίας. — ἡ Κελαρβύσσα πληροφορεῖ τὴν

μέ τον Φιλελευθέρου "Ελλάνα, "Ημέραν της Ελευθερίας, Νοσταλγόν "Ελλάνα, Νοσταλγοθάρ "Ελληνίδα και "Ελληνικόν Αϊθνήμα... -ο Κουασιμόδος με την Περίλυτον Κερκυραία και Ποικιλοήση Κερκυρας... -ο Χιακός Κρίνος με τον Σοφόν Πιττακόν, Νυκτοκόρακα και Λιακήν Πανσέληρον... -ο Μολών Λαβδ με την Γλυκεΐαν Πατριδα... -ο Σκαλι-στήρι με τον Μέγαν "Αλέξανδρον... -ο Διονυσός Πηγή με την Μαρίδα του Εδύρου, Κωπηλάτιδα Κύνθου, Φιλόδοξον "Ελληνίδα, "Αταύριον Ρόδου και Ζουλέικαν... -ο Μόνω-οις με την "Αθώαν Καρδίαν, Κόρη του Δου-νάβεως, Ζωηράν Φλόγα, "Αριστοκράτιδα Ρουμανίδα και Αϊγίδα... -ο "Αθρακούμ με το "Γ-λίον Μέλθρον και Αρδσον της "Ερήμων... -ο "Ονειροπόλος Ψυχή με το Γυμνάσιον Χίου, Μαύρον της Βερετίας, Νέμον, "Αβελ και Φι-λικόν Ζέρφυρον... -ο Λευκόν Κρίνον με τον "Αστέρα του Φαλήρου, Κουασιμόδον, Διαφνε-σθείσαν "Ελπίδα, Πρίγκιπα της Μαγνησίας και Αρδσον της "Ερήμων... -ο Παιμόλιος Κόλ-λος με τον Κεράτιον Κόλλο, Συμνογαϊκόν Κόλλο, "Αγγελον της "Αγάρας, "Αγγελον Αγγερινόν και "Αγγελον της Εστυρίας... -ο Μικρά "Αμαζόν με την Θάλασαν της "Αν-δρον και Συνανήνην Σανθούλαν... -ο Τσιγγα-ρέλλα με τον Κάλυκα Ρόδου, Μιράνταν και Μάργαριτοφόρον... -ο Μαύρη Προσωπίδοσος με την Κόκκινην "Εξοχήν, Παγωμένον Καύ-κασον, Δροσεράν "Εσπέραν και Σιναχωμέ-νον Ποικτικόν.

"Από ένα γλυκό φίλκι στέλλει η Διάπλα-σις προς τους φίλους της: "Αγγελον της "Α-γάτης, (βλέπετε από τα: Πληροφώρας, ότι σε γ'ωρίζω σαν το κλόπικο άσπρο, που λέγουν αυτό όμω, δέν σημαίνει ότι ήμμορείς να μην υπογράψης τά; επιστολάς σου.) "Επακατέρ-γαρον Σάμιον, "Αστέρα του Φαλήρου (έστειλα χαιρω που μ' ενθυμήθης ύστερ' από τόσα έμπό-δια: τώρα θα μου γράψης συχνότερα;) Λεωνί-δαρ Ε. Παυλίτην (τα Παιδικά Πνεύματα ώ-ραία: άλλ' ή πληροφορία περιετή: δέν τον έρω-τάς απ' εύθείας;) Βίκτωρα Ούγγω, Θησά Δ. Διβέριον (έλα λοιπόν, τι κάθεις; πρέπει ναφίνης τους άλλους να σε περνούν όταν ήμμο-ρής εξαίρετα να τους φθάσης;) Ζαμπταν (περι-της διαρκείας των έρετεινών διηγημάτων είπα εις προηγούμενον φύλλον) "Ελλην Βώρκε, (χαιρω που έγινες καλή, και επίθυμω να μου γράψης και με το χεράκι σου) Βίκτωρα τον Μαύρον, Κυθαθηναϊόν (αι προτάσεις σου εις το προσεχές σου έστειλα τα τετράδια) Χια-κόν Κρίνον (αδύνατον να δημοσιεύσω διας αυ-τάς τάς πληροφορίας! θα ήθελα μισήν στήλη, τουλάχιστον, όσον δια τα προβλήματα, τι να σου κάω άφ' ου δέν συμμορφώναςαι με τον "Ο-δηγόν;) Κλάδον Μυρσίνης (δέν ήξεύρω διατι δέν σου απήντησεν άκόμη μ' έρωτάς αν σε δέ-χωμαι ως συνεργάτην: τι θέλεις να σου άπαν-τήσω; δέν εδιάβασες λοιπόν τον "Οδηγόν;) Χι-ακόν Ουρανόν, Νεραϊδαρ των Σπεσιών (κα-λώς ήλθε: καθόλου δέν μου κακοφαίνεται που σου άρέσει καλλίτερα απ' όλα ή "Αλληλογρα-φία και ή μουνηύρα συχωρημένη!) Ποικτι-κήση Κερκυρας (έστειλα κ' εγώ είμαι πολύ ευχαριστημένη που σ' έκαμα φίλον) Χαζογι-λόσφον (έστειλα χαιρετισμούς εις τον κ. Νομάρχην σας, τον πρώην συνδρομητήν μου: δέν ενόησα τι θέλεις να σου άπαντήσω περι Χα-ζοφιλοσοφίας;) Γυμνάσιον Χίου, Καρδίαν των "Ελλήνων ([ΕΕ] δια την ενθυσιώδη επι-στολήν δια την δέσμη των Μ. Μυστικων δέν ήνρα το αντίτιμον: μήπως πρέπει να το περιμέ-νω δια ταχυδρ. επιταγής;) Λευκόν "Τάκινθον (λαμπρά ή ιδέα σου! εις το Λαχεϊόν του χρό-νου θα βίλω χωρίς άλλο και καμμίαν φωτογρα-φικήν μηχανήν, μικρόν βεβαίως διότι δέν είμ-πορώ μεγάλην) "Εξόριστον "Ελλάνα (από τα

Παιδ. Πνεύματα που μου, έστειλες, μερικά ήσαν ωραία και θα τα δημοσιεύω) "Αθρακούμ (αι παρχαγγελια σου έξελεσθήσθα) Κίτρινο Καναρίνι (και του χρόνου με την ιδίαν χαράν και ύψιαν) Αρν' του Παρνασσού (έστειλα) Κελαϊδόστραν, "Ομίχλην (το τετράδιόν σου έστάλη αν ήλθρη όμω: ή αν έχάθη εγώ δέν ήξεύρω να σου είπω το Λευκόν Κρίνον θα μας πληροφορήσθης) "Εδελπειν "Αλιέα (μα ποία είναι αυτή ή συνδρομητήρια που θέλεις: νάνταλλάξτε Μ. Μυστικά; αν δέν γνωρίζω το ψευδώνυμόν της, πώς είμπορώ να δημοσιεύω την πρότασιν;) "Απολεσθήετα Παράδεισον (έστειλα 8, τι εζή-τησες: φίλησέ μου τον μικρόν σου αδελφόν και είπέ του να μην είνε Τρομάρας) "Νοσταλγοθάρ "Ελληνίδα (κ' εγώ πάντοτε εις ένικόν άπαντώ, καθώς βλέπετε: άλλο είνε εις τάς επιστολάς, τάς όποιας γράφει ο κ. Παπαδόπουλος) "Αθα-νάσιον "Ψαλιτιάδην (κάμε λοιπόν να γίνης γρή-γορα καλή και να καταγίνεσαι εις δια:) "Αθώ-αν Καρδίαν ([ΕΕ] δι' όσα γράφεις περι της "Βοεροπούλας) Η. Η. Πανών (έστειλα) Καρ-διογράφον (έστειλα) "Ελληνοπολλάρ (δύ-τα βραβεία των Εύσχημων δέν συμπεριλαμβά-νονται εις το "Αρνόν) Οιδίποδα Τύραννον (με τα συλλυπητήριά μου δια τον θάνατον του πάππου σου) Πλόιον του Δουναβέως (βραβείον έστειλα: [ΕΕ] δια την επιστολήν: πολυ έγέλα-σα με την Πρωταπριλιάν) "Αντιγόνην (εγώ βίβια δέν του "Αδου των κρητών. 5. Κόρινθιακόν Κήμα (να μην αλλάξης ψευδώνυμόν) Κύνκειον "Α-μα (ούτε σύ' άφ' ου είπες τ'ονόμά σου, διχ γρίφου μάλιστα, εις τον φίλον μας Ρ. Π. αυ-τός θα το άνεκοίνωσες) "Ναυτικόν ([Ε] δια την περιγραφήν της έκδρομής) "Ναυαγόν Καρδίαν (έλαβον άργά: ώστε εις το προσεχές) κτλ. κτλ.

Εις όσας επιστολάς έλαβα μετά την 28 "Α-πριλιου θάπαντήσω εις το προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αι λύσεις δεκται μέχρι της 22 "Ιουλίου. Ο χαίτης των λύσεων. Τα του όποιου δύν να γράφωι τάς λύσεις των οι διαγωνίζομαι, καλίσται εν τφ Γραφίω μας εις φακίλους, εν έκαστοις τ'οις 20 φύλλα και τιμάται σο. 1

Νέος Διαγωνισμός Λύσεων

[Κατά τίνωτέρω προκηρυχθέντα, από του παρόντος φυλλαδίου άρχεται ο νέος Διαγωνισμός των Λύσεων.]

178. Αεξιγριφός. Πέρνω 'ετή σειρά: ένα γράμμα, ένα μέλος, ένα κάτι που πατάς, άλλο άρθρο, — τα ένόνω 'ετό [φτερό, και χωρις να είμαι γλύπτης, άγαλμα ξαναστη- λώνω]

"Αθηναίου που εδοξάσθη 'ετον άρχαίο τον καιρό. "Εσάλη υπό του "Αγγέλου "Αδριανού

179. Στοχειογριφός. "Από νήσον της "Ελλάδος ένα γράμμ' αν άραι- θή την ίδης 'ετάς προθέσεις. [ρέσχη, "Εσάλη υπό του Παρηγόριου "Αγγέλου

180. Αναγραμματισμός. Είς την έξοχήν μ' εύρίσκες "Οπως έχω εάν μείνω "Αλλ' αν μ' αναγραμματίσης Κάτι τι κερδόν θα γίνω. "Εσάλη υπό Βικρετισμούς του Μαύρου

181. Αίνιγμα. Ξεύρεις κανένα ποταμόν; Να είνε όνομα ένθινόν; "Εσάλη υπό του "Αστίρος της Ανατολής

182. Μυστικάι "Ερωτήσεις. "Ο Διδάσκαλος: — Τί μέρος λίγου είνε τό... "Ο Μαθητής: — "Ο, ομα επίθετον.

"Ο Διδάσκαλος: — Μπα!.. και πώς κάμουν τα τρία γέννη;

"Ο Μαθητής: — "Ο και ή..... τό.....

"Ο Διδάσκαλος: — Μα τό άρσενικόν, άνό-

ητε, είνε μηχανήμα, τό θηλυκόν νήσοσ και τό ούδέτερον καρπόσ! ! !

"Εσάλη υπό Κωνσ. "Α. "Ηλιάδου 183. Κλίμαξ.

* * * * * Νάντικασταθούν οι άστέρικοι δια γραμμάτων ούτως, ώστε νανά- γινώσκαται: δεξιά όρυκτόν, άρι- στερά πτηνόν, εις την άνω βαθμίδα ρήμα, εις την μεσαίαν ρήμα πά- λιν, και εις την κάτω πρόθεσις. "Εσάλη υπό του Μαυρέζου

184. Αιτλούν Μαγικόν Γράμμα. Τη άνταλλαγή ενός γράμματος έκάστησ των κάτω λέξεων δι' ενός άλλου, πάντοτε του αυτού, να σχηματισθούν άλλα τόσα λέξεις, ση- μαίνουσαι τό αυτό. Κατόπι, τη άνταλλαγή δύο γοχημάτων έκάστησ των νίων λέξεων δια δύο άλλων, να σχηματισθώ από βίαν μία και ή αυτή λέξις: έντως, όλιμος, όόλος.

"Εσάλη υπό του "Εξορίστου Ναπολιόνου

185. Τριπλή "Ακροστιχίς. Τάριχά των ζητούμενων πρόσωπών τι της Γραφής Τά δε δεύτερα 'ετάς πόλεις της Εύρώπησ θα ίδής. Καί πολέμαρχον Θηβαϊόν εις τα τρίτα θα εύρησ:

- 1. Μία χώρα χρυσοφόρος.
- 2. Ξακουστός 'ετή Μουσική.
- 3. Είγς λέντος καρδίαν.
- 4. Ψάξε 'ετή Βοτανική.
- 5. Είς του "Αδου των κρητών.
- 6. Πόλις εκ των Γαλλικων.

"Εσάλη υπό της "Ηρώδου του Ζαλόγγου

186. Φωνηεντόλιπον. * -νυμ-ν-πγ-νέρτος "Εσάλη υπό του Κορινθιακού Κέματος

187. Γρίφος. 3 x 10 1898 - 1899

ΟΙ δλοι όρκοι "Εσάλη υπό της Λευκής Δι Μικρών

188. Γρίφος. Ο Κ' — 33 c εκεί Βέρνη, Σέττη, ν έλα δά! "Εσάλη υπό του "Ελληνικού "Ασράκι

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευματικων "Αποφασων του φύλλου θ

88. Διώνυσος (δύο, νήσοσ.) — 86. Λάθος (λα, θώς.) — 87. Σούλι Φούλι.

88. Α Π Β 89. ΚΥΤΟΣ ΝΑΕΟΣ Μ Λ Ρ ΤΙΤΟΣ ΣΤΕΝΤΩΡ ΠΩΛΟΣ ΤΙΤ ΝΑΡΚΗ Η Ο Α Σ 90. Παραδείσιον (Άρσεν, ρόδον, δέν- δρον, εις ένα, Σέρρα, όνος, νάρδοσ.) — 91. 8 τέκνα, 30 ροδάκινα. — 92. ΠΥΛΟΣ (Πάρος, ΜΥκονοσ, Μήλοσ, Νάξοσ, Τήνοσ.) — 93. Ου ψευδομαρτυρήσεις κατά του πλησίον σου μαρτυ- ρίαν ψευδή. — 94. "Ο Πρόδικοσ ήν σοριστής.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Η λέξις λεπτά 10, δια δι τουσ συνδρομητάς μας λεπτά 5 μόνον. "Ελάχιστοσ όνοσ 10 λέξις, δηλαδή και αι ήλιώτεραι των 10 πληθύνονται ως 10 λέξις.]

Εύχαριστω: άνταλλάσω εικονογραφημένα τα- χυδρ. δελτάρια μετά πασών των χωρών μετ' άπαντήσεωσ άσφαλοσ. Διεύθυναν ευάνανω- στον. — Mr Georges Papathanassopoulos, Alexandria (Egypte). (B-51)

Ανταλλάσω εικονογραφημένα ταχυδρομικά δελτάρια. "Απάντησις άσφαλής. — Δνις Μα- ρια Μεγαπάνου, "Εθνική Τράπεζα, Αίγιον, Aegion (Grèce). (B-52)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ Συνιστώμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τό κατ' έξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, άληθεύσ παρασχόν εις την χώραν ήμων ύπηρεσίαν και υπό του Οίκουμηνικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεωσ ως άνάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τουσ παίδασ.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ "Εσωτερικού όρχ. 7.— "Εξωτερικού φρ. χρ. 8 Δι συνδρομαί άρχονται την 1ην έκάστου μηνός και είνε προπληρωτέαι δι' έν έτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Εν "Ελλάδι λεπ. 13.— Εν τφ "Εξωτ. φρ. χρ. 0,15 ΓΡΑΦΕΙΟΝ εν "Αθήναισ "Οδός Πατησίων, άριθ. 11 Β, παρά τα Χαυτεία

Περίοδος Β' — Τόμ. 9ος

"Εν "Αθήναισ, 41 Μαΐου 1902

"Ετος 24ον. — Άριθ. 49

ΤΟ ΜΕΓΑ ΔΑΣΟΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ υπό ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 6. (Συνέχεια)

Δέν θα ήτο καθόλου φρόνιμον να επι- στρέφουεις τό βαοάβ. Οι μηχανημοί των δύο θηζίων ήκούοντο άκόμη άπειλητι- κοί... Τότε και οι τέσσαρες, άφ' ου έ- καμαν μίαν στρόφην, ή όποία τουσ επανέφερον εις την άτραπίν, έξηκς- λούθησαν την πορείαν των, και περι την έκτην ώραν, έξελείξαν τόπον προς στάθμευσιν παρά τουσ πρόποδασ ενός βράχου.

Κατά την άκόλουθον ήμέραν, ούδέν έπεισόδιον έσημειώθη. Αί δυσχερείαι του δρόμου δέν ηύξη- σαν, και περι τα τριάκοντα χιλιά- μετρα διηνήθησαν πάντοτε προς τα νοτιοδυτικά. "Οσον δια τό πο- τάμιον, τό όποϊον με τόσην ανυ- πομνησίαν περιέμενον ο Μάξ Ουμπέρ και με τόσην βεβλιότητα προαηγγείλεν ο Κάμης, δέν έ- φκίνατο πουθενά.

Την έσπέριν εκείνην, μετά τό γεύμα, τό όποϊον έπρομήθευσεν ή στερεότυποσ αντίλοπη, — αυτήν την φοράν μία αντίλοπη εκ των λεγο- μένων «του δρυμοσ», — οι ταξειδιώ- ται κατεκλήθησαν να κομηθοϋν. Δυστυχώς, ο δεκάωροσ εκείνοσ ύπνοσ διαταράχθη από μυριάδασ νυκτερί- δων, μεγάλων και μικρών, εκ των όποιων μόλις την πρωϊαν έλυτρώ- θησαν οι ταξειδιώται.

— Πολλές νυκτερίδες, πάρα πολλές! άνέκραξεν ο Μάξ Ουμ- πέρ. έταν την αύγήν έσηκώθη, χασμώμενοσ άκόμη, μετά νύκτα τόσφ άσχημην.

— Δέν πρέπει να παραπονού- μεθα!.. ειπεν ο οδηγός.

— Και διατι;

— Διότι είνε προτιμώτερον να έχη κανεις να κάμη με νυκτερίδες παρα με κουνούπια... και δόξα τφ Θεφ, ως τώρα δέν μας έπειράξαν.

—Το προτιμώτερον θα ήτο, Κάμη, αν ήμπορούσαμεν, ναποφύγωμεν και τας νυ- κτερίδασ και τα κουνούπια. —Τα κουνούπια;... δέν πιστεύω να τήπορωμεν, κύριε Μάξ... —Και πότε θα καταγαωθώμε: από τα άπκίσια αυτά έιτομα; —"Οταν θα εύρεθώμε κοντά σε κ- νένα ποτάμι...

—Σε ποτάμι;... Μα εγώ, Κάμη, έπκαυα πιά να πιστεύω ότι είνε δυνατόν ναπλητήσωμε εδω μέσα ποτάμι... —"Εχετε άδικον, κύριε Μάξ, και ύ- σως μάλιστα τό ποτάμι να μην είνε πο- λυ μακρού...

"Ο οδηγός ειχε τρόντι παρατηρήση μερικασ άλλωϊώσεϊσ εις την φύσιν του έ- δίφρουσ, και από της τρίτης ώρασ του ά- πογεύματοσ, ή πε- ποίθησίσ του έτενε να έδραιωθή. Τό τμήμα εκείνο του δάσουσ, τό όποϊον διέσχιζον, έγίνετο έπαισθητόσ βαλτώ- δεσ. "Εδω κ' εκεί έ- χαινον λάκκοι, γε- μάτοι από φυτά ύ- δρόβια. "Ημπόρεσαν μάλιστα να φονεύ- σουν και μερικασ γ κ ω γ κ α ε, είδοσ αγκίων νησιών, των έποϊών ή παρουσία έμαρτύρει περι της γαιτησιώσεωσ ποτα- μίου. "Επίσης έφ' όσον ο ήλιος εκλίνε προς την δύσιν του, τα κοσμάτα των βατραχών ήκούοντο μακρόθεν άρκετά εύ- κρινώσ.

— Η χώρα των κουνουπιών δέν είνε μακρού! ειπεν ο οδηγός.

Κατα τό ύπόλοι- πον της ήμέρασ, έ- βάδιαν επί έδάφουσ δυσβάτου, κεκαλυμ- μένου από τα άπει- ροπληθή εκείνα φα- νερόγαμα, των ό- ποϊων την ανάπτυ- ξιν εύνοεί κλίμα θερμόν συγχρόνωσ και ύγρόν. Τα δέν-

«Το ποτάμι!... το ποτάμι!...» (Σελ. 146, στήλ. 6.)